

■ ROÓB GUSZTÁV

Hová jutottunk – I. rész

ÉL MÉG AZ ÉGIG ÉRŐ FA

MÁR A GYÖKEREIT IS KIVÁGTÁK AZ ÉGIG ÉRŐ FÁNAK?

A CSILLAGOK KÖZÜL A POSVÁNYBA

Népünk létével és sorsával, az emberiség életében betöltött szerepével összefüggésben, olyan ellentmondásosan tündöklő és tragikus jelenségeket tapasztalhatunk, amelyekre a hozzáférhető ismeretek alapján nem kaphatunk magyarázatot. Idézzük fel ezeket:

Ötszázötven év óta a kereszténységet a rátörő oszmán veszedelemtől Nándorfehérvárnál megvédő magyarság hősiességére emlékeztet, szerte a földön, a naponként megkonduló déli harangszó. (A félreérthetőségek és a félremagyarázhatóságok megelőzésére, vegyük figyelembe: A déli harangszót III. Callixtus pápa a Nándorfehérvár elleni török támadás kivédésére irányuló könyörgésként 1456. június 29-én rendelte el. Am, mielőtt az minden egyházközséghez eljutott volna, 1456. június 22-én, tehát három hét múlva, megtörtént a nándorfehérvári diadal, így az eredeti cél okafogyottá vált.)

Nándorfehérvárig és utána még közel egy évszázadig, meghatározó szerepet töltöttünk be Európa politikai, gazdasági és kulturális életében.

Mohács után azonban ez a szerepünk egyszerre megszűnt és úgy tűnt, hogy örökre kiveszünk az európai népek történelméből. És igen: Népünk létszáma, a Mohács előttihez viszonyítva, a hódoltság végére drámaian megfogyatkozott. Utána pedig közel négyszáz évig még önálló államunk sem volt. Politikai tényezőként nem is szerepeltünk sem Európa, sem a világpolitika síkján. Vagy, ha mégis belekeveredtünk, fölöslegesen zavarkelő epizód szereplőként tekintettek ránk, akiket figyelmen kívül kell hagyni, vagy ki kell iktatni.

Viszonylagos és rövid életű függetlenségünk csak a hazánk területét kétharmadával, népességét felével megcsonkító és kilátástalan nyomorba taszító trianoni ítélet után huszonöt évig volt. A második világháborút követően azonban ismét a mélybe zuhantunk. Népünk lelkiületétől idegen eszme és idegen hatalom megszálló uralma alá kerültünk.

E tragikus, és szinte reménytelen

történelmi helyzetünk ellenére a tizenkilencedik-huszedik század fordulójától kezdődően mégis fénylőn feltűntünk az emberiség előtt.

Tőlünk függetlenül és előlünk elhallgatva a tudományok világában, szerte a földön ma egyértelmű elismeréssel hangoztatott az a megállapítás, miszerint a tudományok területén a huszedik század a magyarok évszázada. Isaac Asimov pedig ezt írja: „Az a szöbeszéd járja Amerikában, hogy két intelligens faj van a földön: emberek és magyarok.” (Magyar Nemzet Magazin, 2004. január 12.)

És bizony: lélekszám szerinti arányok alapján számítva, az egész emberiségre kiható tudományos eredményeket elérő és a Nobel-díjat elnyerő tudósok s mellettük a feltalálók száma tekintetében minden más népet megelőzünk.

De nemcsak a tudományok területén mondhatjuk el ezt. Ugyanilyen eredményre jutunk, ha ezen arány szerint az olimpiai eredményeinket vesszük számba. (Amelynek széthúzásunkra jellemző érdekessége, hogy azok jelentős részét a csapatsportokban – labdarúgás, vízilabda, öttusa, kard-tőr csapat, kajak-kenu párosok, négyesek – értük el.)

És az alkotó zeneművészek (Liszt, Erkel, Kodály, Bartók, Szokolay, Kurtág és még sokan mások), a képzőművészek (MS mester, Munkácsi, Paál, Csontváry, Rippl-Rónai, Szinyei Merse és még sokan mások), az építőművészek (Makovecz, Csete stb.), valamint az előadóművészek terén sem a sor végén kullogunk.

Azután a pusztulásunkkal fenyegető, legsanyarúbb történelmi helyzetünkben, a föld népeinek csodálatát és együttérzését kiváltón, egyszerre a világpolitika egén is újra fényesen feltűntünk.

1956-ban, bár szabadságharcunkat levertek, és véresen megtorolták, minden más okoskodó magyarázattal és elhallgatással szemben visszavonhatatlanul megváltoztattuk a világ politikai térképét. Szabadságharcunkkal a föld legkegyetlenebb, legerőszakos-

sabb hatalmának az alapzatából mi húztuk ki azt az első téglát, mely a rendszer agóniájához, majd végső összeomlásához vezetett.

Mi indítottuk meg a földön a kommunista eszmék és pártjaik fokozatos lemorzsolódását. Idézzük csak fel! Mikor kezdődött és azóta hova süllyedtek a föld kommunista pártjai? (Pl. a francia, az olasz, a spanyol, a portugál stb. kommunista pártok.)

Szabadságharcunk tanulságaként lepleződött le annak a Romain Rolland-nal kezdődő és hosszan sorolható értelmiségi rétegnek az árulása is, akik tudván tudták, hogy hazudnak, de valamilyen anyagi vagy más előnyökért szellemileg elősegítették, majd végigbábáskodták a százmilliónyi ember elpusztításával, több százmilliónyi meghurcolásával járó kommunista rendszerek megszületését és uralmát. (Amelyekben a gyilkosokkal egyenlően bűnrészesek.)

Mindezek tükrében természetesen merül fel a kérdés: miből fakadt az az erő, amely e tudományos eredményeinkhez és világpolitikai feltűnésünkhöz vezetett, és miért jutottunk oda, ahol vagyunk?

Bizonyos, hogy se fölemelkedésünk, se mai helyzetünk nem esetleges pillanatnyi jelenségek, hanem egy beláthatatlannak tűnő folyamat következményei, amelynek ősidőktől kezdve napjainkig valamely fonalon visszavezethető eredői vannak. Csakhogy ezt a fonalat, a hozzáférhető ismeretekből véve, sem őstörténeti, sem történelmi magyarázatokban nem lelhetjük fel. Keresése során olyan szakadozott, összeköthetetlen szálú kuszaságokba keveredünk, amelyek máig kibogozatlanok.

A források

Tudjuk, hogy az emberiség, a különböző népek eredetének, őstörténetének, történelmének, nyelvének, kultúrájának, embertani hovatartozásának kutatói munkáikat a föld különböző területein feltárt, különböző időkből származó és máig megőrzött tárgyi,

írások és embertani leletekre, ill. különböző korokban született történelmi forrásokra alapozzák. Ám aki csak egy kicsit is belemélyed az ezekre alapozott munkákba, azonnal kivezetés nélküli útvesztőkben találja magát.

Tapasztalhatja, hogy a különböző kutatók az ugyanazon kutatott kérdésekben, ugyanazon vagy más-más tárgyi, írásbeli és embertani leletekre, ill. történelmi forrásokra hivatkozva, legtöbbször egymásnak ellentmondó, sokszor bizonyítatlan vagy feltevésekre alapozott megállapításokra, magyarázatokra, következtetésekre jutnak. Ezen ellentmondások jelentős része azonban számos kizárhatatlan – a következőkben nagyvonalúan áttekinthető – körülményre vezethető vissza.

Azok a leletek, ill. történelmi források, melyekre a különböző kutatók munkáikban hivatkoznak, csak nagyon kis felületét fedik le az emberiség, a különböző népek őstörténetének, történelmének. Tér- és időbeli viszonylatokban széles szakadékok vannak közöttük, amelyek okán feltárhatalatlanok azok az összefüggések, melyek az eredőkre visszavezető megszakítatlan fonalat adhatnák.

Az ősidőktől kezdődően az emberiség archaikus tudását tartalmazó írássok és más feltárt leletek – mondhatni – döntő része elpusztult, vagy elpusztították őket. Gondoljunk csak az alexandriai könyvtár, a maják, az aztékok stb. írásainak elpusztulására, ill. elpusztítására. Az egyes kínai császárok azon utasításaira, melyek következtében az uralkodásukat megelőző korokban keletkezett írásokat elégettették. A különböző lelőhelyek kirablására, szétválására.

(Itt kell felidézni azt a történelmi tényt is, hogy a mohácsi vész során Mária királyné a budai királyi palotából öt uszály kincset és levéltári anyagot szállíttatott Bécsbe. Aligha van olyan naiv ember, aki ne lenne biztos abban, hogy a Habsburg-ház a magyarságra vonatkozó kedvező, rájuk nézve kedvezőtlen iratokat elpusztította. Hiszen a kiegyezésig érvényben volt az a törvény is, miszerint a hazánk területén fellelt, népünkre vonatkozó minden leletet, emléket meg kell semmisíteni. Ennek szellemében égettette, ill. pusztította el Budenz a Szenkatolnai Bálint Gábor által összegyűjtött magyar rovásírások emlékeket.)

A földön hatalmas fehér foltokat kitevő területek vannak, amelyeken még el sem kezdődött a föllelhető leletek feltárása: Kelet- és Közép-Ázsia, Közép- és Dél-Amerika, az óceániai szigetvilág, Afrika. Pedig talán ezeken

a területeken rejlenek azok a leletek, melyek térben és időben kitöltenék azokat az űröket, amelyek a feltárt leletek között vannak. Ezek mellett akadnak olyan területek is, ahol valamilyen várható, az eddigieket megcáfoló következményektől tartva, megtiltották a feltárásokat.

Tetézi mindezt, hogy a feltárt írásos leletek jelentős része máig megfejtetlen. Pl. a sumér agyagtáblácskáknak eddig – hozzávetőlegesen – csak az öt százalékát fejtették meg.

Vannak eltitkolt, elhanyagolt leletek, források, melyekhez nem minden kutató, nem teljes körűen, vagy egyáltalán nem férhet hozzá. (Pl. sumér agyagtáblácskák, Kőrösi Csoma Sándor hagyatéka, vatikáni levéltár, holttengeri, kínai, tibeti tekercesek stb.)

Közrejátszanak az ellentmondások kialakulásában emberi gyarlóságok is.

A különböző népek, hitvilágok körébe tartozó kutatók – ellenőrizhetetlenül vagy a megismerhető leletek egyoldalú magyarázatával – népközhöz, hitvilágukhoz fűződő szellemi és lelki világuk szerint, elfogultan végzik kutatásaikat.

Vannak kinevezett kutatók, akik valamilyen anyagi vagy érvényesülési előnyért, előre meghatározott feltevéseknek megfelelően, azt írják, amit elvárnak tőlük, vagy ami az érdeküket szolgálja.

Velük szemben az elfogulatlan kutatók csaknem tehetetlenek. Lehetőségeik korlátozottak, a feltárt leletekhez és más forrásokhoz ők alig-alig vagy egyáltalán nem férhetnek hozzá. És ha az előbbi két körbe tartozó kutatókkal szemben ellentétes eredményekre jutnak, azok mindent elkövetnek a lejáratusukra, elhallgattatásukra, meghazudtolásukra. (Tanúi is vagyunk eme eseményeknek.)

Ezeket az ellentmondásokat és zavarosságokat igazolják az elmélyült történészek egyre gyakoribb megnyilvánulásai, akik szerint a megírt történelmi események csak felszíni jelenségei azon – az emberiség életének mélységeiben zajló – folyamatoknak, melyek feltárása nélkül az írott történelem csak sötétben tapogatózó esetlegesség.

Az új lehetőségek

Korunkban azonban egyre bővül azoknak az eszközöknek és módszereknek a köre, melyek alkalmazásával jelentős mértékben feloldhatók ama ellentmondások és hiányok, amelyek az eddigi ismereteink szakadozottságából, kuszaságából, kibogozatlanságából

eredtek. (Génkutatás, agykutatás, radiokarbon-vizsgálatok, geológia, csillagászat, informatika, számítástechnika, műholdak stb.) Alkalmazásukkal az igazi tudósok egyre szélesebb körű, sokrétűbb és mélyebb vitathatatlanságokhoz juthatnak. Ennek kezdeti eredményei már napjainkban is tapasztalhatóak, melyekkel számos hamis állítást zárhatnak ki.

Az ezen eszközökben és módszerekben rejlő lehetőségek és az alkalmazásukkal eddig elért eredmények – nyelvészet, a különböző népek eredete, a földet benépesítő emberiség genetikai hovatartozása stb. – alapján feltehetően igazuk lesz azoknak a kutatóknak, akik arra a következtetésre jutottak, miszerint a fokozatosan így feltárható tények ismeretében az emberiség és a különböző népek eredetét, őstörténetét, történelmét előlről kezdve újra át kell írni.

Munkánk során az eddigi ismeretekben tapasztalható ellentmondások és a még csak a kezdetén lévő új kutatási lehetőségek okán néhány nem vitatott és nem vitatható utaláson kívül más régészeti, őstörténelmi és történelmi munkákra nem hivatkozunk. (Felidézésüket az olvasók ismereteire és lelkiületére bízjuk.)

Ezek mellőzésével huszadik századi tudományos teljesítményeink, politikai szerepünk és mai helyzetünk okainak kereséséhez – az őskortól kezdve napjainkig – a mindenki által természetes gondolatmenet fonálán követhető és belátható folyamat, ill. a napjainkban átélten tapasztalható jelenségek és tények számbavételével próbálunk eljutni. Ehhez abból a vitathatatlanságokból indulunk ki, melyek az emberiség, valamint minden nép történelmi létrejöttét és szerepét eleve meghatározták.

Az emberiség, a népek szerveződése

Az őskortól fogva a beláthatatlan jövőig az emberiség örök vágya: a világ-mindenség eredete, léte, a természet, a földi és földön kívüli élet titkainak megfejtése. Életüket, sorsukat meghatározó erőként már legősibb ősünk is e titkot akarták megfejteni.

Ebből eredt, hogy a beláthatatlan múlttól kezdve a föld különböző területein megtelepedett vagy vándorló, szétszórtan vagy csoportosan élő emberek családdokká, nemzetségekké, törzsekké, népekké, nemzetekké szerveződése valamely e titok megfejtését sejtető vagy magyarázó természeti tapasztalat, metafizikus, szakrális, spiri-

tuális vagy transzcendens élményből eredő, közösen elfogadott eszmék alapján történt.

Ezen eszmék határozták meg világ- és életszemléletüket, gondolkodásmódjukat, hovatartozásuk és összetartozásuk tudatát.

Az eredő eszme s az abból fakadó gondolkodásmódjuk, világ- és életszemléletük szerint érzékelt külső világot írta le az egymás megértéséhez, együttélésük párbeszédeihez szükséges és kialakult nyelvük, annak szerkezete, logikája, nyelvtani rendszere és szavainak jelentése.

Az eredő eszme szerinti világ belső átélése nyilvánult meg lelkivilágukat visszatükroöző zenékben, táncokban.

Az érzékelt külső és az átélt belső világuk szellemiségéből és lelkiéletéből fakadt hitviláguk, annak fonalán születtek eredetmondáik, regéik, mítoszai, kultuszaik, meséik, imáik, jelképeik, ereklyéik, közös ünnepeik, egyéni és közösségi, ünnepi és mindennapi életük rítusai.

Ezeket tükrözi vissza a különböző természeti ismereteiket, népművészetüket és teremtett művészetüket, építkezési módjaikat, lakóhelyiségeik belső elrendezését, öltözködéseiket, mindennapi tárgyaikat s azok díszítőelemeit, ételeiket, szokásaikat és viselkedésüket egyaránt felölelő kultúrájuk.

Ez volt az alapja társadalmi, politikai és gazdasági szerveződésüknek, együttélésük erkölcsi, majd jogi szabályozásának, egymáshoz és más népekhez való viszonyuknak.

A családok, a nemzetségek, a törzsek, a népek, a nemzetek mindezek alapján ismerik fel egymást. Ezekből fakad hovatartozásuk és összetartozásuk tudata. Ezek fonalán emlékeznek egyéni és közösségi múltjukra, tartják számon közös őseiket, történelmi eseményeiket.

Eszmék nélkül nem jöhettek volna létre családok, nemzetségek, törzsek, népek, nemzetek és ma sem élhetünk nélkülük. Ahogyan ezt az i. e. 500 körül élő Konfucius (Kung Fu-ce) korunkra is érvényesen megfogalmazta: „Ha nincs hit, nincs vallás, akkor nincs állam, csak gyülevész tömeg, amit a butaság és a félelem tart össze ideiglenesen.” (Hamvas Béla: *Az ősök nagy csarnoka*. II. kötet, 26. o.)

Mindezek az ember születésétől a haláláig tartón nem egyszeriek. A génkutatás eredményeinek alapján ez ma már bizonyítottnak tekinthető. Az emberben az egymást követő generációkon keresztül nemcsak ősei embertani, hanem az életük során, az eredő

eszme szerint átélt mindazon hatások és késztetések is öröklődnek, melyek egyéni és közösségi, szellemi, érzelmi és mindennapi életüket, életmódjukat az eredő eszmével összhangban vagy azzal szemben befolyásolták, jobbra vagy rosszabbra fordították.

És ha mindezt magunkba mélyedve végiggondoljuk és átérezzük, arra a következtetésre juthatunk: minden embernek és népnek van egy testetlen örökléte és egy testet öltött megszabott idejű fizikai élete. Hiszen életünk legősibb eleinkkel kezdődött. Fogantatásunk pillanatától kezdődő valóságos életünk során megszakíthatatlan folyamatossággal őseink embertani, eszmei, szellemi és lelki adottságait örököljük és éljük tovább. A saját valóságos életünkben ért hatásokkal erősítve vagy gyengítve, ámde az elődeinktől örökölteket sohasem kiölve, utódainkba mi is ezeket az adottságokat örökítjük tovább.

Az örökölt adottságokat minden ember, fogantatása pillanatától kezdve, génjeiben hordozva, tanulatlanul tudja és soha el nem felejt. Élete során gondolat- és érzelmvilágát e tanulatlanul tudott adottságok hatják át. Ezek megnyilvánulásainak összefogó és megtartó ereje adja egyéni és közösségi boldogulásuk feltételeit, létük és megmaradásuk erejét.

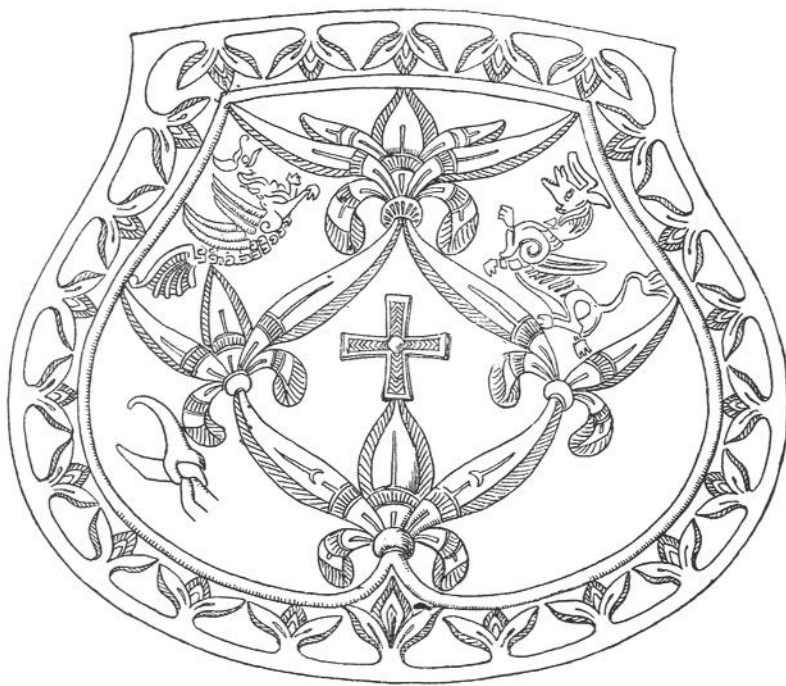
Ennek tényét a génkutatás eredményeit megelőzően és egyértelműen ugyancsak Konfucius fogalmazta meg:

„Mily nagyszerű azonban az istenek és ősök szellemi ereje. Az ember rájuk tekint, és nem látja őket, figyel rájuk, és nem hallja őket. És mégis ők alakítják a dolgokat, és senki sem lehet meg nélkülük. Az ő hatásuk eredménye, hogy az emberek böjtölnek a földön, megtisztulnak, és ünnepi köntöst öltenek, hogy áldozatot mutassanak be nekik. Mint a nagy vizek zúgása, olyan a lényük. Mintha a fejednél volnának, mintha a jobb és bal oldaladon volnának.” (Helmut von Glasemann: *Az öt világvallás*. Bp., 1975, Gondolat Kiadó.)

Mindezekből természetesen következik, hogy minden nép a maga ősi eszméiből eredő és genetikusan örökölt adottságainak szellemisége, lelkiülete és életmódja szerint szeretné megteremteni, fenntartani és megélni egyéni és közösségi életét.

Az eszmék élete

A népek szerveződésének kezdetén az egymástól távol élő, a föld különböző területein megtelepedett vagy vándorló népek eredő eszméi más-más tapasztalat vagy élmény alapján egymástól függetlenül születtek. Nem azonosan tükrözték vissza a világegyetem eredete, léte, a természet, a földi és a túlvilági élet tapasztalható és átélhető, szellemi és lelki, megrendítő vagy mindennapi jelenségeit, azok okát és magyarázatát. Gondoljunk

EZÜST TARSOLYLEMEZ HONFOGLALÁS KORI SÍRBÓL BEZÉDRŐL (SZABOLCS MEGYE)

csak pl. a sumérok, az egyiptomiak, a hunok, a kínaiak, a hinduk, a görögök, a germánok, az aztékok, a maják, az inkák stb. különböző eszmevilágára, s mindazokra, melyek az eredő eszmékből fakadtak. (Világ- és élet szemlélet, hitvilág, kultúra, nyelv stb.)

Az emberiség történelme során azonban a különböző népek és eszméik nem maradtak érintetlenek. Az őskortól kezdődő békés vagy erőszakos népmozgások következtében különböző megtelepedett, vándorló, hódító, meghódított, hódítások elől menekülő vagy szétszóródó népek kerültek kapcsolatba egymással. Ennek során a különböző népek nemcsak embertanilag, hanem mindazok tekintetében is keveredtek, amelyek ősi eszméikből eredtek. Ennek eredményeként világ- és létszemléletek, gondolkodásmódok, hitvilágok, kultúrák, nyelvek, zenék ötvöződtek, változtak, maradtak fenn, váltak uralkodóvá, tűntek el, vagy minden megpróbáltatás ellenére, elhallgattatva vagy megvallva éltek tovább. E keveredések érdekessége, hogy a sumér–asszír viszonytól kezdődően számtalan példa van arra, hogy a hódítók átvették a meghódított népek eszméit, hitvilágát, kultúráját és mindazt, ami ezekkel összefüggésben volt. Gondoljunk csak a suméroktól kölcsönzött Hamurabi törvénykönyvére, vagy a jakobinusok által vallott Legfőbb Lény szimbólumára, a piramisra és azon Ízisz mindent látó szemére. (Amely szimbólum az amerikai egydolláros bankjegyen is szerepel.)

Hosszadalmas okkereső magyarázatok nélkül is tudjuk, hogy e keveredések eredményeként mára az emberiség és a különböző népek eredő eszméi fölé (békés módon vagy rájuk kényszerítve) öt egyetemes eszme kebredett.

A kezdetektől fogva az örökkévalóságból kiinduló, ősi dogmák nélküli

- 1) *kínai univerzizmus;*
- 2) *brabmanizmus;*
- 3) *buddhizmus.*

A 2000, ill. 1600 éve született, az eredetet az egyszeri teremtéssel magyarázó egyistenhitű, dogmákra épülő

- 4) *kereszténység és*
- 5) *iszlám.*

Ezek az egyetemes eszmék azonban a különböző népek tudatából eddig nem tudták kitörölni az ősi eszmékből eredő azon adottságokat, melyek hovatartozásuk és összetartozásuk tudatát, szellemi és lelki világukat, életfelfogásukat és mindennapi életüket, tanulatlanul is tudva, eleve meghatá-

rozzák. Tudjuk, hogy vannak kínai univerzizmust követő mandzsuk, mongolok, ujgurok, jugurok stb. Brahmanizmust, ill. buddhizmust követő hinduk, tamilok, dravidák, kínaiak, tibetiek, japánok stb. Kereszténységet valló németek, angolok, magyarok, maják, inkák, oroszok, lengyelek stb. Iszlám hitet valló arabok, afgánok, perzsák, malájok stb.

Az emberiség történelme során voltak ugyan eszmék közötti összeütközések (keresztes hadjáratok, iszlám terjeszkedés), számuk azonban elenyésző az írott történelemből megismerhető, a különböző népek közötti háborúk sorozatában.

E háborúk célja minden esetben és döntő mértékben más népek leigázása, területeik elfoglalása, népeik rabszolgáskorba taszítása, kincseik elrablása, ill. természeti és társadalmi adottságaik erőszakos birtoklása, kihasználása volt. Idézzük csak fel az asszírok gyilkos hódításait, Kánaán népének kiirtását, a zsidók babiloni fogságát, Nagy Sándor hadjáratát, a Római Birodalom, a mongolok, az oszmán birodalom hódításait stb. Vagy az újkorban földrésznyi területek népeinek kiirtását, az emberiség egyharmadának gyarmati uralom alá kényszerítését, a kínai nép morális tönkretételére az ópiumbevitel kikényszerítését, az 1800-as évek elejéig a rabszolgaság fenntartását, az 1900-as évek közepéig a faji megkülönböztetéseket. (Amelyek érdekessége, hogy az ezeket elkövető népek közül a legtöbb szenvedést okozóra ma a demokrácia bajnokaként kell tekintenünk.)

A második világháború után kirobbant háborúk vagy azzal fenyegető történelmi események többségének oka és célja azonban már más. A gyilkos népeknek, terroristáknak, szakadároknak, lázadóknak, felkelőknek nevezett népek (írek, baszkok, vietnamiak, afgánok, kurdok, csecsenek, albánok, palesztinok, tamilok, timoriak, kasmírok, horvátok, szlovének stb.) sokszor évszázadok múltán és életük kockáztatásával is szabadulni akarnak, ill. megszabadulnak az őket meghódító, ill. leigázó, természeti és társadalmi adottságaikat kihasználó vagy kiabló népek uralma alól. Céljuk, hogy egyéni és közösségi életüket, a hovatartozásuk és összetartozásuk tudatának erejével összefogva, a maguk ősi eszméiből eredő és genetikusan örökölt adottságaiknak eszmeisége, szellemisége, lelkiülete és életfelfogása szerint élhessék. Ezek az események pedig nyíltan vagy lappangva mindaddig

folytatódni fognak, míg a különböző népek nem a maguk genetikusan örökölt adottságaik, hovatartozásuk és összetartozásuk tudata szerint élhetik az életüket, hanem azokat az őket uraló népek területi határai (területi *status quo*) határozzák meg. Mindezekre a napjainkban zajló történelmi eseményekből bárki számtalan megtörtént, zajló vagy várható példát tud felhozni.

És ha nagyvonalúan áttekintjük a napjainkban is zajló politikai és fegyveres küzdelmeknek az eredményeit, azt tapasztaljuk: azok a népek, melyek a hovatartozásuk és egybetartozásuk összefogó erejével a maguk akarata szerint szabadon élhetik az életüket, mind virágzásnak indultak (írek, katalánok, balti népek, malájok, szlovének stb.).

E történelmi események azt bizonyítják, hogy a különböző népek különböző ősi eszmékből eredő és genetikusan örökölt hovatartozásának és összetartozásának tudata ugyan kordában tartható, elhallgattatható, vagy önként feladható, de ki nem irtható.

A népek megtartó ereje

Részletes ismeretek nélkül is mindenki végiggondolhatja: az emberiség történelme során napjainkig, szabadon vagy valamilyen uralom alatt, azok az ismert és megnevezett népek maradtak fenn, melyek bármely történelmi megpróbáltatás ellenére sem adták fel hovatartozásuk és összetartozásuk tudatát. Ennek erejét az mutatja, hogy a különböző népek, ősi eszméikből eredő világ- és létszemléletük, gondolkodásmódjuk, hitviláguk, kultúrájuk, nyelvük az évezredek során külön-külön vagy együttesen meddig és milyen mértékig maradtak megrontatlanok...

Népünk eddigi és ez utáni létét és megmaradását, hovatartozása és összetartozása tudatának erejét is ezek határozták és határozzák meg. Számbavételükkel juthatunk el ahhoz a feltehető eredőhöz, amelynek máig vezető fonálán, szellemileg, érzelmileg belátható módon, feleletet kaphatunk a huszadik századi tudományos és történelmi eredményeink, ill. a mai helyzetünk magyarázatát kereső kérdésekre.

Mit őriztünk meg őseink hagyatékából

Népünk ősvallása a kereszténységet beláthatatlan idővel megelőzően is

egyistenhitű volt. Istent testetlen szellemi lényként, a földet körülölelő égboltban tisztelte. Erre vezetnek vissza a ma is elhangzó, egymásnak oltalmat, segítséget, áldást kérő „ég áldjon”, „ég veled”, „az ég segítsen utadon” köszöntéseink, ill. „az ég szakadjon rád” átkunk. Az Isten ily módon történő megnevezése egyetlen más hitvilágban és nyelvben sem fordul elő. Ennek jelképe, az égig érő fa faragott, festett és hímzett formában régi tárgyainkon – pászorbotokon, fokosnyeleken, bútorokon, falvédőkön, terítőkön – ma is nagy számban föllelhető. És mi ihlette Csontváry *Magányos cédrus* című alkotását?

Népünk ősi hitvilágából eredően ma is él az ósanyára visszavezetett Boldogasszony-kultuszunk, mely több ezer évvel megelőzte a kereszténységet, és azt csak a kereszténység felvétele után ruháztuk Szűz Máriára. És gondoljunk csak a népünk lelkületében élő, az anyák, a nők tiszteletére, az anyákhoz, az anyákról szóló népdalainkra, verseinkre.

Ugyanígy ősi eredetű és egyedülálló a családot alapító, a gyermek nemzésében és fogantatásában lelkiileg és testiileg egygé váló férfi és nő házasságkötését „egybekelésnek”, a nőt „feleségnek” nevező megfogalmazásunk is.

Népdalaink, néptáncaink kutatóinak a munkái alapján tudjuk, hogy népünknek az eredő eszme szerint lelkében átélte világának belső megnyilvánulásából fakadó népdalaink, néptáncaink a visszatekinthető kortól kezdve napjainkig megrontatlanul fennmaradtak, élnek, hatnak. És idézzük csak fel a népdalaink ihlette Kodály Zoltán, Bartók Béla és az őket követő zeneszerzők zenekari és kórusműveit, melyeknek a világ színpadjain elhangzó előadásait a közönség mindenütt áhítattal, csodálattal, megrendülten hallgatja. Tudatlanul is átérzik, hogy azok az ember lelkületének legősibb, legmélyebb és legtisztább megnyilvánulásai. Ugyanez mondható el a világ színpadain bemutatott, mérhetetlenül gazdag mozdulatelemekből felépülő néptáncaink tomboló sikereiről is. Amelyek során napjainkban az is megtörtént, hogy táncosainkat nem engedték le a színpadról, és közéjük keveredve – mondhatni egész éjjel – velük táncoltak.

Felidézhetjük népmeséinket is, melyek száma többszöröse bármely európai nép népmeséinek. És ezek a mesék az emberi minőséget, a jót, a rosszat, a nemeset és a nemtelent stb. példázzák. Emlékezzünk csak a király-

kisasszony kezének elnyeréséért vetélkedő királyfiakra, hercegfiaakra, akikkel szemben a királykisasszony kezét az öreg juhász legkisebb – tehát leggyengébb – fia nyerte el. E történet minek az alapján minősíti a királykisasszony kezéért vetélkedőket? Kincsük, rangjuk vagy emberi minőségük szerint?

Számba vehetjük mindennapi tárgyaink, öltözködéseink formáit, s azok gazdag díszítőelemeit is. Az angol királynő, ha magára ölti összes kincseit és ékszereit, biztos, hogy a leggazdagabban, legfényesebben tud kiöltözni, de olyan szépen, mint egy hajdani magyar parasztlány, soha. Mert azok a lányok 8-10 éves koruktól kezdve a maguk kezűgyessége, szellemi és érzelmi világa szerint szőtték, hímítették, horgolták ruháikat, kelengyéiket.

E sorba tartozik ételeink széles választéka is. (A magyar asszonyok csak krumpliból 71-féle ételt tudnak készíteni.)

Mindezek mellett hosszan sorolhatnánk még egyéni és közösségi életünk mindennapi és ünnepi eseményeinek ősidőkből eredő rítusait, a születéssel, a házasságkötéssel, a halállal összefüggő bensőséges megnyilvánulásait és azok jelképeit.

Népünk előidőkből eredő eszmei, szellemi és lelki világának megőrzött hagyatékaiban, megtartó és összetartó erejében azonban döntő szerepe van a kezdet kezdetén született, az évezredek során formálódott és ma is beszélt nyelvünknek.

Ennek erejét az mutatja, hogy ősidőktől kezdve milyen mértékig őriztük meg az eredő eszme, az abból fakadó gondolkodásmód, világ- és élet szemlélet szerint észlelt külső világot leíró nyelvünket, annak szerkezetét, logikáját, nyelvtani rendszerét és szavait.

Nyelvünk eredetével és rokonságával összefüggésben mindenki tudhat azokról az acsarkodó és kirekesztő vitákról, melyek során Budenz és más kinevezett tudósok és követőik azok ellen támadtak és támadnak, akik állításait vitatják, vagy kétségbe vonják, de akiknek az érveit a gén- és agykutatás eredményei egyre következetesebben bizonyítják.

E viták eredményeinek a mérlegelésétől mi eltekintünk. Nyelvünkkel összefüggő következtetéseinket – a munkánk elején jelzett, írott forrásokra hivatkozva – azoknak a külföldi kutatóknak és tudósoknak az írásaira alapozzuk, akiknek az elfogulatlansága kétségbevonhatatlan.

Sir John Browning neves angol nyelv-

vész a következőket írja: „A magyar nyelv messze áll magában. Egész sajátos módon fejlődött, és szerkezete olyan időkre nyúlik vissza, amikor a legtöbb most élő európai nyelv még nem is létezett. Önmagában következetes és szilárdan fejlődő nyelv, melyben logika van, sőt matézis is az erő, a hangzatok minden hajlékonyságával és alakíthatóságával. [...] A magyar nyelv egyetlen darabból álló terméskő, melyen az idő viharai karcolatot sem ejtettek, nem az idők változásától függő kalendárium. Nem szorul senkire, nem kölcsönöz, nem trafikál – nem ad és nem vesz senkitől. Ez a nyelv a nemzeti felsőbbrendűségnek, szellemi függetlenségnek legrégebb, legdicsebb műemléke... Amit a tudósok nem tudnak megfejteni, azt mellőzik. A nyelvészetben éppúgy, mint az archeológiában. A régi egyiptomi templomok egyetlen kőből készült padozatát nem tudják megmagyarázni. Senki nem tudja, honnan jött, melyik hegyből vágták ki a csodálatos tömeget. Miként szállították oda, miként emelték fel a templom tetejére.

A magyar nyelv eredetisége még ennél is csodálatosabb tünemény, sokkal csodálatosabb! Aki ezt megfejti, az az isteni titkot fogja boncolgatni; valójában annak is az első tételét. „Kezdetben vala az ige és az ige Istennél vala, és Isten vala az ige.” (Baráth Tibor: *Magyar népek őstörténete*. P. O. Box 190, 1993.)

Ezt a megállapítást erősíti meg az 58 nyelvet beszélő egyháztudós Mezzofantinak a magyar nyelvvel kapcsolatban tett megjegyzése is: „A magyarok, úgy látszik, nem is tudják, hogy micsoda kincs lakozik a nyelvükben.” (Bíró József: *Kőrösi Csoma Sándor és a szabirok*. Los Angeles, 1988, saját kiadás. 56. o.)

A modern nyelvtudomány atyjának tartott Jakob Grimm pedig ezt írja: „A magyar nyelv olyan tökéletes, mintha megszerkesztették volna.” (Cey-Bert Róbert Gyula: *Hun-magyar ősvallás*. Szig-Tim Kiadó, 2005)

Ide tartozik még az is, hogy amit a különböző nyelveken húszezer szóval lehet leírni, arra nyelvünkben harmincnyolcezer szó van. (Vegyük csak elő a *Magyar szókincstár* című munkát, s gyönyörködjünk el abban, hogy a különböző fogalmaknak hány árnyalata van. Vagy kérjünk meg egy angol nyelvtudóst, hogy fordítsa le angolra ezt a közmondásunkat: „Ki-ki a maga szerencséjének kovácsa.” (Ezt bizonyítják George Bernard Shaw szavai, aki a CBC-nek adott interjújában tö-

mören összefoglalva ezt mondta: „Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemé vált: ha magyar lett volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi, erőteljes duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit.”)

Hosszan folytathatnánk még azoknak a külföldi szakembereknek a névsorát, akik nyelvünkkel kapcsolatban az idézettekkel egyenértékű megállapításokat tettek.

Ezen egyértelmű megállapításokon túl azonban nyelvünk ősiségét és egyedülálló voltát döntően a Sorbonne nyelvészeti tanszékén végzett kutatások nyilvánosságra hozott eredményei bizonyítják. E kutatások során közel 3000 nagy, kicsi, holt és élő nyelvet vizsgáltak meg, s azt kutatták, hogy közöttük mely nyelvek milyen mértékben őrizték meg az ún. ősetimonokat. Ennek – óriási meglepetést okozó – eredményeként kiderült, hogy ezek aránya az angol nyelvben 4%, a latinban 5%, a héberben 5%, a hindiben 9%, a szanszkritban 12%, a tibetiben 12%, az ótörökben 26%, míg a magyarban 68%. (Katona Sándor: *Kettős nevünk a Magyar és Hungar*. Somogyi Zoltán kiadása, 1995, 55. o.) Ezen arányokból következik, hogy a ma élő angolok a 16–17. század fordulóján élt Shakespeare műveit csak szótár segítségével tudják olvasni. Ezzel szemben mi az 1200-as évekből fennmaradt eredeti *Halotti beszédet* még ma is hibátlanul értjük.

Nem kíván semmilyen magyarázatot, hogy nyelvünk ősetimonjainak arányai szerint az előidőktől kezdve még ma is ősnelvünkkel tudjuk

visszatükröztetni, leírni az egyetemesen érzékelt külső világot.

Ennél nagyobb jelentősége van azonban annak, hogy nyelvünknek ez a képessége nem esetleges, hanem időtlen. Gondoljunk csak végig: az ősidőkben nyelvünk megszületését, annak szerkezetét, logikáját, nyelvtani rendszerét és szavai jelentését eleve az ősi eszme szerint érzékelt külső világ, az abból eredő gondolkodásmód, világ- és életszemlélet határozta meg, s több tízezer év múltán is archaikus nyelvünkkel tudjuk leírni a mai világot.

Mindez azt jelenti, hogy nyelvünk, bár megfogalmazhatatlanul, de egyetemesen és máig érvényesen olyan ősi tudást hordoz, melyet sem az idő, sem a történelem vasfoga nem tudott kikezdeni.

Ezt bizonyítja Neumann János, aki kimondta: életművét csak a magyar nyelv logikája szerint tudta megalkotni. Teller Ede pedig halála előtt pár évvel Pakson azt mondta: „Jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar.” (*Mai Nap*, Budapest, 1991, 9.)

És mielőtt félreértés történne: azok számára, akik a magyar nyelvet anyanyelvként beszélnek – anélkül, hogy tudván tudnák –, gondolatvilágukat, gondolkodásmódjukat, világ- és életszemléletüket a nyelvünkben hordozott ősi tudás határozza meg. (Amit a gén- és agykutatások eredményei egyre meggyőzőbb erővel bizonyítanak.)

Az eddigiek fonalán – bár csak szellemileg követhető módon – jutottunk el ahhoz a feltehető magyarázathoz, mely feleletet adhat huszadik századi tudományos eredményeink eredőjét kereső kérdéseinkre. E kapható felelet szerint: elért tudományos eredményeink valamilyen módon népünk genetikusan örökölt és nyelvében hordozott ősi tudásából erednek.

Hol, mikor, milyen név alatt élünk? Megrontatlanul hogyan őrizhettük meg nyelvünket?

Az írott történelmi munkákban szereplő kibogozhatatlan népnevek okán népünk név szerinti létezését nem tudjuk a kezdet kezdetéig visszavezetni. (Isten tudja, hogy a történelem során milyen neven neveztek bennünket, s mi is önmagunkat, míg magyarokká lettünk.) E követhetetlen folyamattal szemben azonban van egy megkérdőjelezhetetlen tény.

Bármely név alatt élünk is, a legősibb időkben született nyelvünket megrontatlanul csak egyetlen módon őrizhettük meg. Népünk a nyelvéből,

valamint eszmei, szellemi és lelkivilágából fakadó összetartozás-tudatának erejénél fogva a történelem minden megpróbáltatását túlélte, s megszakítatlan folytonossággal az őskortól kezdve napjainkig megmaradt. Másképp már régen eltűntünk volna az emberiség tengerében.

De kik voltak, mit tudtak a világ-egyetemről, az eredetről, a létről, a természetéről azok az őseink, akik népünk eszmei, szellemi és lelkivilágát megformálták, a nyelvünkben hordozott ősi tudást birtokolták, azokat reánk hagyták, s napjainkig ápolták?

Ehhez – rövid kitérőt téve – vissza kell nyúlnunk azokhoz a folyamatokhoz, melyek az írott történelem felszíni jelenségei alatt az emberiség és a különböző népek életének mélységeiben kezdetektől fogva szüntelenül zajlanak.

Az értelmiség szerepe

A folyamatok életre keltésében és szüntelen táplálásában mindenkor kizárólagos szerepe volt és lesz a hajdan táltosoknak, sámánoknak, mágusoknak, papoknak, bölcséknek, írástudóknak, majd napjainkban értelmiségnek nevezett rétegnek. Az általuk fakasztott forrásokból eredő folyamatok során születtek meg mindazok az ismeretek, melyeket az őskortól kezdve a világ-egyetemről, az eredetről, a létről, a természetéről, az emberiség és a különböző népek eszmei, szellemi és lelkivilágáról, őstörténetéről és történelméről tudunk. Az ő tehetségük eredménye, ahova a tudományok, a művészetek, a kultúra, a civilizáció, az egyéni és közösségi élet kialakulása terén addig eljutottunk. Ismeretekben, információkban (műszaki rajzok, technológiai előírások) rögzítve, szellemileg ők teremtették meg azt a mindennapijainkat körülvevő mesterséges tárgyi világot, mely az emberiség anyagi boldogulását szolgálja, de a földi élet teljes elpusztítására is felhasználható.

Elhivatottságuk, tehetségük, tudásuk és lelkiismeretük szerint mindenkor döntő szerepük volt és lesz az emberiség s a különböző népek egyéni és közösségi, mindennapi és történelmi életének alakulásában, jó- vagy balsorsának bekövetkezésében.

E körbe tartozott és tartozik népünk mindenkori értelmisége is. Eből kiindulva keressük a feleletet huszadik századi tudományos és politikai szerepünkre, s arra, miért, hogyan jutottunk oda, ahol vagyunk?

(folyt. köv.)

LEGYEZŐPÁLMÁS DÍSZ BÁCSKERESZTÚRI
HONFOGLALÓ LOVAS SÍRJÁBÓL

■ ROÓB GUSZTÁV

Hová jutottunk – II. rész

Értelmiségünk és népünk viszonya

A maga élete során ki-ki átélheti és tapasztalhatja: mindaz, ami népünk eszmei, szellemi és lelki világában, életmódjában és egymáshoz való viszonyában, hovatartozása és összetartozása tudatát és erejét eleve meghatározza, az az egyes emberekben kisebb-nagyobb családi és társadalmi közösségekben, tanulhatatlanul tudva és más-más szellemi és érzelmi változásokban külön-külön él. E soksejtű nemzet tudatunk és erőnk egész népünkre kiterjedő összefogásában, a magyarság fenn- és megtartó erejének ébren tartásában, a maga akarata szerinti boldogulása feltételeinek megteremtésében mindenkor döntő szerepe volt és lesz a mindezeket tanultán tudó, a falusi tanítóktól kezdve a tudományos, a kulturális, a gazdasági, a politikai élet minden szintjén tevékenykedő értelmiségnek. Különböző társadalmi siko-

kon népünknek mindenkor ők adták és adják azt az eszmei, szellemi, lelki és közösségi fogódzót, amelynek fonálán mindennapi és történelmi életútján eligazodhatott, eligazodhat.

Történelmünk során azonban a magyarság az erre hivatott értelmiség híján, vagy annak elvesztése okán, hosszú időközön keresztül és többször is magára maradt. Ez vezetett máig ismétlődő történelmi tragédiáink sorozatához. E tragédiáink sora Mohács-csal kezdődött. Az azt követő török hódoltság alatt az elhurcolások, az elmenekülések, a szétszóródások következményeként népünk lélekszáma a fizikai létét pusztulással fenyegető mélybe zuhant. Hazánk hódoltság alatti területe csaknem néptelenné vált. A hódoltság utáni abszolutisztikus Habsburg-uralom pedig a fizikai haláltusájából alig éledező magyarság nemzeti létét és megmaradását is a végveszély szélére sodorta. Még a

nyelvétől is meg akarta fosztani. (L. a Thököly-, Rákóczi-szabadságharc levereése, Mária Terézia telepítéspolitikája, II. József nyelvtörvénye és az utánuk következő uralkodók tettei.)

Ezt követően pedig valahányszor felnőtt és kinevelődött népünk fenntartó és megtartó erejének összefogására hivatott értelmiségünk, azt minden esetben – sokszor valóságosan is – lefejezték, szétszórták, hallgatásra, megalkuvásra, népünk magára hagyására kényszerítették, míg egy részük bizony árulóvá vált.

E tragédiák máig ismétlődő sorozatát indította el a felvilágosodás korában a Martinovics-féle összeesküvés szereplőinek kivégzése. Most tekintsünk el Martinovics Ignác azóta kiderült szerepéről és attól is, hogy az összeesküvés a francia forradalom eszmei fonálán szerveződött. Szereplőit és céljaikat azonban nemzeti függetlenségünk megteremtése ihlette. A leleplezett összeesküvőket ugyan lefejezték, de azt a lappangya élő folyamatot, melyet megindítottak, nem tudták megszakítani. Felnőtt és kinevelődött egy, a magyarság összefogására képes olyan értelmiség, mely a következő tragédiáink áldozatává vált.

Vegyük az 1848-as szabadságharc két birodalom összefogásával történő leverését és annak következményeit. Értelmiségünkől több mint százat kivégeztek (Haynau). Ennek többszörösét súlyos várbörtönre ítélték. Jelentős részük külföldre menekült, míg az itthon maradtak bujdokoltak.

Mindezek ellenére, bár értelmiségünket megroppantották, de megtörni, az újrászerveződést megakadályozni nem bírták. Ennek erejével kényszerítettük ki a viszonylagos szabadságunkat megteremtő kiegyezést, mely nemzetudatunk, önmagunkba vetett hitünk megerősödéséhez vezetett. Akkor fejlődött ki egyre nagyobb teljesítményekre képes iparunk, gazdaságunk, amelynek évenkénti növekedése folyamatosan tíz százalék körüli volt. (Ha akkor lett volna olyan fogalom, mint a „távol-keleti csoda”, magyar csodáról beszélhetek volna.) Gazdasági és társadalmi infrastruktúránk megteremtésére akkor hoztuk létre – az egy főre és egy négyzetkilométerre számított sűrűsége szerint – a világviszonylatban is az első közé tartozó vasúti és postahálózatunkat. Akkor épült ki fővárosunk, épültek ki vidéki városaink. Felvirágzott tudományos, művészeti és mindennapi társadalmi életünk is. (Gondoljunk csak az akkor született és élt tudósaink, feltalálókink, képzőművészeink, zeneművészeink, építőművészeink, irodalmunk, színművészetünk szereplőire és alkotásaikra.) Mindaz, amit akkor fővárosunk, városaink építményeiben és más alkotásaiban létrehoztunk, ma is a szemünk előtt vannak, mindenki rájuk mutathat. A panelvilág már rég-es-rég összeomlik, midőn azok még évszázadokig állni fognak.

Közel ötvenéves békés korszakunk után, a Habsburg-ház hatalmi céljainak áldozataként, sorsszerűen következtek azok a történelmi események, melyek népünk létét és megmaradását újra a végveszély szélére sodorták.

Az első világháború. Az őszirózsás forradalom. A „dicsőséges” Tanácsköztársaság, majd a trianoni ítélet.

E történelmi események kimenetelében döntő és becstelen szerepe volt a háborús veszteségek után megmaradt értelmiségünk egy szűk rétegének. Az őszirózsás forradalomban a politikai akarnokok, majd a „dicsőséges” Tanácsköztársaságban a hamis eszméiket egész népünket terrorizálva terjesztők mellé állván – elárulták a magyarságot. Tettükkel teljes politikai, katonai, gazdasági, eszmei, szellemi és lelki káoszt teremtettek. Hazánk területét és né-

pünket a győztes hatalmak és a bennünket körülvevő ún. kisantantba szövetkezett országokkal szemben védte lenné, kiszolgáltatottá tették. (Pedig a fegyverletétel után hadseregünk képes lett volna határaink megvédésére. Ahogy azt Kemal Atatürk vezetésével a törökök meg is tették.)

Uralmuk azonban rövid életű volt. A veszített háború utáni kómájából és az általuk okozott káoszról kilábaló magyarság alig éledő ereje elől gyáván és hitetlenül, azonnal szétfutottak, főkolomposaik külföldre menekültek. Kitakarításuk azonban csak előszele volt annak a folyamatnak, mely hazánk Mohácsot követő, négyszáz évig tartó tragikus történelmének sorsdöntő változásához vezetett.

Magára talált és népünkhöz hű értelmiségünk az államformát – a királyságot – ugyan fenntartotta, de a monarchia rendszerét és a Habsburg-ház uralmát lerázva megteremtette hazánk függetlenségét.

Az árulók bűneinek következményeit azonban már nem tudták kizárni. Döntő mértékben az árulásukkal előidézett helyzet vezetett a trianoni ítélethez, melynek következtében:

Elvesztettük hazánk területének kétharmadát, magyar nyelvű lakosságunk és értelmiségünk egyharmadát. Megfosztottak bennünket nemzeti vagyónunk kétharmadától, természeti adottságaink, erdőink, legelőink, ipari nyersanyagforrásaink döntő hányadától. Néhány szűk kivételen túl – bauxit, szén, földgáz, nyersolaj – természeti adottságként csak termőföldünk nagyobb része maradt meg. Közben az elszakított területekről milliónyi menekült gondjával kellett megbirkózunk, akik évekig marhavagonokban laktak. Tetézte mindezt, hogy ellenségeink (a kisantant) gazdasági blokáddal s minden más módon a magyarság teljes tönkretételére törekedtek.

Függetlenségünk megteremtése azonban új erőt keltett népünkben. Ennek összefogásával értelmiségünk, a világháború, az árulások s a trianoni ítélet okozta minden nyomorúság és kilátástalanság ellenére megteremtette a nemzet létének és megmaradásának, szellemi-lelki fölemelkedésének, anyagi boldogulásának mindennapi és előrelátó feltételeit.

Mai érteken számítva kifizettünk tizenhat milliárd dollár államadósságot, 1926-ban kibocsátottuk a pénzvilág egyik legértékállóbb valutáját, a pengőt (melynek árfolyam-ingadozásától csak az angol fonté volt alacsonyabb).

Az elemi iskoláktól kezdve az egye-

temekig létrehoztuk azt az oktatási rendszert és hálózatot (Klebensberg Kunó), amely a világ élvonalába tartozott. (Emlékezzünk csak a híressé vált, de nem egyedüli Fasori gimnáziumunkra is. Műszaki egyetemünk színvonalára, melyet akkor a világszónök minősített zürichi egyetem után a második helyre soroltak.)

Értelmiségünk e rendszerben szerzett, egyre szélesebb körű, sokrétűbb és mélyebb természettudományos ismereteire alapozott kutatások és fejlesztések eredményeként megindította és fenntartotta azt a folyamatot, mely hazánk fokozatos ipari fejlődéséhez és gazdasági növekedéséhez vezetett (amelynek akkori üteme a világranglista hatodik helyén állt). Eredményeinkben meghatározó szerepe volt kifejlesztett, majd előállított ipari termékeink újdonságának és minőségének, melyek a világ élvonalába tartoztak, s amelyek értékében – máig intő példaként – döntő részt tett ki a szellemi hányad. Gondoljunk csak a Tungram izzólámpáira, rádiócsöveire és azok európai elterjedtségére, a Gamma, a MOM műszereire, optikai eszközeire, a Csonka-féle porlasztókra, az Orion rádiókra, a Ganz Művek villamos (Kandó Kálmán-féle) mozdonyaira stb., melyek Európában és világszerte keresettek voltak, jelentős piaci területeket fedtek le. (Kandó mozdonyokkal vontatott vonatok Argentínában, elektromos erőművek Brazíliában stb.) Akkor hoztuk létre a tanyavilágot behálózó keskeny nyomtávú vasútvonalakat, állítottuk forgalomba a Dunán a milimétrikat, a Soroksárról és Tahitófaluból Pestre és visszazállító hajójáratokat.

Értelmiségünk szellemi színvonalára és tudására jellemző, hogy az első Föld–Hold rádiókapcsolatot Bay Zoltán teremtette meg.

Gazdasági fejlődésünkkel párhuzamosan az ún. humán értelmiségünk kezdeményezésére és egyre szélesebb körű részvételével elkezdődtek azok a társadalmi mozgalmak is, amelyek a magyarság hova- és összetartozása tudatának megerősödését, szellemi, lelki és gazdasági fölemelkedését, szociális helyzetének javítását szolgálták. Népi írók, szárszói konferencia, éneklő Magyarország, KALOT-mozgalom, népfőiskolák, ezüst- és aranykalászos gazdátanfolyamok, NÉKOSZ, az ONCSA (Országos Népi- és Családvédelmi Alap) szociális lakásépítési programja (melyek nem panelházak voltak). Ezek hatására és oktatási rendszerünk eredményeként hazánkban fokozato-

san megszűnt az írástudatlanság, bővült a műveltség.

Mit tud, vagy egyáltalán tud-e valamit e korról és annak eredményeiről a második világháború után felnőtt generációk sora. (Istenem! Nincsenek olyan tisztességes történészeink, akik hazánk független életének azt a korszakát a „fehérterror, keresztény kurzus, fasiszta rendszer” minősítésekkel szemben, e tények tükrében tárnák ifjúságunk elé?)

E nagy vonalakban vázolt áttekintés után térünk vissza ahhoz a kérdéshez, hogy miért a huszadik században történt tudományos és politikai kiemelkedésünk? Az előbbieknél alapján egyértelműen kitűnik, hogy a Mohácsot követő, háromszázötven évig tartó török megszállás, majd Habsburg-uralom után kiemelkedésünk korszaka az alig nyolcvan évig tartó történelmi időszakra esik, amidőn:

Népünk a kiegyezés után viszonylag szabadon, majd Trianon után hazánk német megszállásáig (1944. márc. 19.) függetlenül, a genetikusan örökölt eszmei, szellemi és lelki adottságaiból eredő világ- és életszemlétele, hova- és összetartozása tudatának erejével a maga akarata szerint élhette egyéni és társadalmi, mindennapi és történelmi életét.

E korban született, nőtt fel, művelődött ki az az értelmiség, mely megteremtette azon eszmei, szellemi, lelki és gazdasági feltételeket, fölélesztette azt a teremtőerőt, melynek eredményeit az előbbieknél bemutattuk.

Közülük emelkedtek ki azok a tudósok, akik a tudományok világában a huszadik századot a magyarok érvszázdává tették.

Ugyanezen korban vált történelmi erővé a magyarságnak az a tanult és tanulatlanul is mélyen átélt hova- és összetartozás-tudata, amely a világ legerőszakosabb hatalmával szemben, a föld népeinek csodálatát és együttérzését kiváltó 1956-os szabadságharc során, minden előzetes szervezkedés nélkül, népünk valamennyi társadalmi rétegét szellemi és lelki egységbe kovácsolta.

Mindezek tükrében részletes magyarázat nélkül, természetes gondolatmenet fonálán is egyértelműen belátható az alábbi összefüggés:

– a magyar nép a maga akarata szerinti viszonylag szabad, majd független életének korszaka, ill.

– az e korszakban született, felnőtt és kiművelődött értelmiségünkben is kiemelkedő tudósaink eredményei, valamint

– az e korszakban összefogott bo-

vatartozásunk és összetartozásunk tudatának erejével kitörhetett 1956-os szabadságharcunk.

Ezen összefüggések adnak feleletet arra a kérdésre, hogy: miért a huszadik században történt tudományos és politikai kiemelkedésünk?

Mindezek után tesszük fel azt az utolsó kérdést:

Hogyan kerültünk oda, és miért vagyunk ott, ahol vagyunk?

Népünk Trianont követő, maga akarata szerinti független életének és az annak során megindult reményt keltő folyamatoknak alig húsz év után véget vetett a második világháború, hazánk német megszállása, a német fegyveres erővel és egy szűk értelmiségi réteg árulásával kikényszerített nyilas rémuralom, majd a háborút követő szovjet megszállás és a kommunista párturalom.

E tragikus események következményeként a harctereken, a német koncentrációs táborokban, hadifogságban, majd a szovjet munkatáborokban milliányi honfitársunk vesztette életét.

Elpusztult nemzeti vagyonunk hatvan százaléka. A háborús kirablásokon felül népünket terhelte a hazánkat megszálló szovjet hadsereg élelmszer-ellátása. A háborút lezáró párizsi békeszerződésben pedig ötmillió dollár háborús kártérítést róttak ránk.

E szörnyű veszteségek ellenére nem tört meg népünk viszonylag szabad, majd független élete során megerősödött hova- és összetartozás-tudata, s annak teremtő ereje. A háborút követő két év alatt eltakarítottuk a romokat, pezsgő gazdasági folyamatok indultak meg (az aranytojást tojó tyúk), s az európai győztes hatalmakat is megelőzve, kiegyensúlyozott közellátást teremtettünk. (Amit akkor Európában megfogalmazottan is „magyar csodának” neveztek.)

A magyarság újraéledésének ez a folyamata azonban csak rövid ideig tartott. A második világháborúból győztesen kikerülő Szovjetunió erőszakos fellépésével, titkos vagy nyílt támogatásával, s a kezdetektől fogva áruló nemzetközi értelmiségi réteg hozsanázásával és félrevezető magyarázataival kísérvé, elkezdődött az a fenyegető folyamat, melynek kísértete az egész földet bejárta.

Minden élő eszmével szemben egyetemesnek kikiáltott, az emberiségnek örök boldogságot ígérő, a kommunista eszmékre történő hamis hivatkozásokkal és előre meghirdetett világhatalmi céllal megindult a kom-

munista parancsuralmi rendszerek terjeszkedése.

E rendszerek forradalomnak nevezett, tömeggyilkosságokkal uralomra jutott vezetői, szószólói és zsoldosai azonban egyaránt tudták: az évezredek eszméivel szemben a maguk hamisan magyarázott ideáit csak úgy tudják elfogadtatni, s rájuk hivatkozva az uralmukat megteremtteni és fenntartani, ha a csizmájuk alá kényszerített vagy célba vett népeket, egyedeikre szétverve, életük minden síkján és fokán kiszolgáltatottá teszik.

Megfosztják őket múltjuktól, s azoktól az eszmei, szellemi és lelki fogódzóktól, melyek világ- és életszemléletüket, hovatartozásuk és összetartozásuk tudatát, egyéni és közösségi, mindennapi és történelmi életüket, a maguk akarata szerinti anyagi boldogulásuk feltételeit eleve meghatározták.

Útjukból eltakarítják azt az értelmiséget, s azokat a társadalmi rétegeket, amelyek tanultán tudva, vagy addigi életfelfogásuk szerint ezt a fogódzót adták, folyamatosan ápolták, összefogó erővé tették.

Szétverik azokat a céltudatosan szervezett vagy természetesen szerveződött intézményeket, egyházakat, kisebb-nagyobb közösségeket, melyek e fogódzók szervezeti kereteit adták.

Mindezek elérésére és végrehajtására megfogalmazták azokat a törvényeket, létrehozták azokat az erőszak-szervezeteket, amelyek uralmi céljait szolgálták. Alkalmazásukkal előre megfogalmazott ítéletekhez vezető perek során bárkit, bármikor kivégezhettek, bebörtönözhettek, üldözhettek, egész életére tönkretelhettek (GPU, KGB, gulagok). Ez vezetett az emberiség történelmének leggyilkosabb korszakához, melynek során – ahogyan azt munkánk elején már számba vettük – százmilliónyi embert pusztítottak el, s több százmilliónyi egész életére tönkreteltek.

A Rákosi-korszak

Ez a terjeszkedés hazánkra is kiterjedt. A háborút közvetlenül követő évek alatt népünk döntő többsége a szellemétől, lelkületétől idegen, hamisan magyarázott eszméivel szemben érintetlen maradt. A kommunista párt csalással megnyert választása, majd az ún. fordulat éve után azonban a megszálló szovjethatalom fenyegetésével és közreműködésével a magyarságot is a hamis kommunista szölamokat szajkózó párt uralma alá kényszerítették. Az erőszakkal létrehozott államformát népköztársaság-

nak, társadalmi rendszerét népi demokráciának – népuralomnak – nevezték, ám az csupán a párt néhány vezetőjének – Rákosi Máttyás, Gerő Ernő, Révai József, Farkas Mihály, Péter Gábor – teljhatalmú (diktátori) uralma volt. Ezzel bekövetkezett történelmünk minden megelőzőnél súlyosabb tragédiája.

A szovjet példát követve a párt legfőbb vezetőjének tetszése szerint, előre megfogalmazott forgatókönyvek alapján elkezdődött az a gyilkos folyamat, mely népünket is minden eszmei, szellemi és lelki fogódzójától megfosztotta.

A magyarság hova- és összetartozástudatának erejét, összefogó értelmiségünket és szervezeteiket a politika, a tudományok, a művészetek, a gazdaság, az államigazgatás, az oktatás, a lelki élet, a kulturális intézmények, a társadalmi szervezetek minden síkján és fokán fokozatosan lefejezték, szétverték, vezetőiket és tagjaikat üldözték, hamis vádakkal kivégezték, bebörtönözték, kitelepítették, hazánk elhagyására kényszerítették.

Az így lefejezett valódi értelmiség helyére a hamis eszméiket szajkózó, maguk kinevezte tudósokat, művészeket, írókat, ill. kádereket ültettek. Közöttük egyaránt voltak:

– Az emigrációból (Moszkvából) visszatérő, és az itthon megbúvó eleve való párttagok, akik a szűk vezetői ré-

teg uszályában és annak parancsára, céltudatosan törtek uralmuk válogatás nélküli módszerekkel és eszközökkel történő megteremtésére és fenntartására.

– Naivan hívó, romantikus ábrándozók, akik elhitték az örök boldogságot hirdető handabandákat, és nem tudták, hogy nem egy nemes eszmét, hanem egy nagyon szűk réteg uralmát szolgálják.

– A pártba belépő vagy ahhoz törlészkedő olyan kiművelt értelmiségiek, akik valamilyen érvényesülési, anyagi vagy más előnyért tudatlanul, számítón, képmutatón vagy megalkuvón, de a hívó látszatát kelte elárulták népünket, ellenkezés nélkül végrehajtották azt, amit megparancsoltak nekik, vagy elvártak tőlük. (Hosszan sorolhatnánk azoknak a minisztereknek, tudósoknak, művészeknek, íróknak, utazó nagykövetnek, politikusoknak és más közéleti rangot elnyerő értelmiségieknek a nevét, akik e körbe tartoztak, s akiket később – miután megtették kötelességüket – félreállítottak.)

– Kádereik döntő többségét azonban az a primitív népség tette ki, mely a kommunista eszméről és világnézetéről csak annyit tudott: „kezdetben volt az őskommunizmus”, és hogy: „kezdetben volt a nagy köd, majd jött a nagy bummm”. De amely a legkisebb előnyökért is bármire kapható volt.

Az értelmiség céltudatos lefejezésé-

nek ellenére azonban tudták: útjukból csak a tanultan tudó fogódzót adó réteget takarították el, de ezzel a népünkben külön-külön élő és tanulatlanul is tudott nemzettudatot még nem tudták kioltni. Ennek megtörésére, előnyökkel kecsegtetve vagy büntetéssel fenyegetve, elkezdődött az az ideológiai terror, mely egész népünkre kiterjedt. Sajtóban, rádióban és különböző erőszakos módszerekkel (kötelező szemináriumok, Szabad Nép-félórák, munkásgyűlések, szabad pártnapok, falujárás, házi agitációk, az utcákat járó autókra szerelt hangszórók, a bérházakban bömböltetett rádiók, röplapok stb.), mindenhol az uralmuk szerint magyarázott hamis eszméket hirdették, sulykolták, miközben népünket hermetikusan elzárták a külvilágtól. Attól kezdve mindenki csak azt hihette, tudhatta, mondhatta, tehetette, amit ők hirdettek. E szellemi terror végrehajtására, osztályharc címén, a munkásosztálynak nevezett rétegből a mindenre kapható népséget, egész népünkre uszították. Az ő szájukba adták, ők harsogták az ideológiai terrornak azokat a jelszavait, amelyekkel a hitüket, a nemzettudatukat megvallókat, az addigi életfelfogásukhoz ragaszkodókat, a maguk szűkebb környezetében példamutatókat tetszőleges címkézésekkel ellenségesnek kikiáltott társadalmi osztályokba soroltak,

Olvasók és könyvterjesztők, figyellem !

AZ ALÁBBI KÖNYVEK MEGRENDELHETŐEK, MEGVÁSÁROLHATÓAK SZERKESZTŐSÉGÜNKBEN:

TELEFON: 30 30 710, 30 30 711 FAX: 30 30 712 e-mail: kapu@chello.hu

D. C. Kortzen: <i>Tóks és társaságok világalma</i>	1590,-	Rózsa-Flores Eduardo: <i>69 titok</i>	900,-
Brády Zoltán: <i>Egy szerelem feljegyzései (Gyémánt László-illusztrációkkal)</i>	900,-	Káldy Péter: <i>Só</i>	900,-
Brády Zoltán: <i>Fekete doboz</i>	1940,-	Orbán Dezső: <i>Székely gesta</i>	3500,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Hűség (háborús versek)</i>	1200,-	Köröspataki Kiss Sándor: <i>Képtelen útirajzok</i>	1450,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Állapot: két háború között</i>	900,-	Mogyorósi Géza: <i>Német kancellárok</i>	980,-
Balogh Bertalan: <i>Oszlopszent</i>	480,-	Mogyorósi Géza: <i>Berlin kompakt</i>	1200,-
Cseke Zoltán: <i>2016</i>	1360,-	Szlama Árpád: <i>Tizenöt év a pokolban</i>	1956,-
Dr. Plenter János: <i>Gazdaság és államhatalom</i>	1780,-	Szávai Attila: <i>Mászóka</i>	1250,-
Sárdi Rudolf: <i>Angol-magyar halálszótár</i>	1200,-	Bardócz Antal: <i>Cinkosok</i>	1400,-
Rózsa-Flores Eduardo: <i>Disznóságok gyűjteménye</i>	1200,-	Tóth Károly Antal: <i>Út a magányos tüntetésig</i>	2200,-
Tuevo Pakkal: <i>A fiús lány</i>	1300,-	Zászlós-Zsóka György: <i>A szabadság fogságában</i>	2400,-
Dobai Benedek: <i>egy rossz versek kötet</i>	900,-	Rózsa-Flores Eduardo: <i>47 szufi vers</i>	1200,-
Borbély Tamás: <i>ahh, semmi...</i>	900,-	Zas Lóránt: <i>Összesítés</i>	2800,-
Jim Marrs: <i>Titkos uralom</i>	2400,-	Udvardy Balázs: <i>Fetregő dallamok</i>	900,-
Czike László: <i>Magyarország privatizációja</i>	1200,-	Kormányos Gábor: <i>Én nem szégyellem, hogy magyar vagyok</i>	1200,-
Sokcevitcs Dénes: <i>Magyar múlt horvát szemmel</i>	2310,-	Szávai Attila: <i>Fészercsend</i>	1200,-
Síposhegyi Péter: <i>Elmúlt jövőnk története</i>	1850,-		

KAPU-FÜZETEK

Soros, a gélem igaz története	390,-	Dr. Nagy Bálint: <i>„...és mindennapi kenyérünket add meg nekünk ma”</i>	390,-
Dr. Gergely Attila: <i>A hatalom árnyékában</i>	390,-	Dr. Henkey Gyula: <i>Felvidéki magyarok népségtörténete és etnikai-embertani képe</i>	390,-
Roób Gusztáv: <i>Kiút a pénz és a multik világalma alól</i>	390,-	Mayer Oszkár: <i>Fradi-körkép</i>	390,-
Dr. Plenter János: <i>Amit a pénzről tudni kell</i>	390,-	Dr. Szekerczés István: <i>Maffiokrácia</i>	590,-
Göncz József: <i>Új társadalmi rendszer megteremtésének lehetősége</i>	390,-	Jaszovszky László és Jaszovszky Rudolf: <i>Elveszett alkotmányaink</i>	590,-

Olvasók és könyvterjesztők, figyellem !

szüntelenül figyeltek, üldöztek. Fasisztának, nacionalistának, klerikálisnak, kizsákmányolóknak, kuláknak, osztályidegennek, népellenesnek, ellenforradalmárnak stb. nevezték őket. E címeken az előre kiszemelt szerencsétleneket összes javaiktól, létfeltételeiktől megfosztották, büntetőtáborokba hajtották, kitelepítették (Kistarcsa, Recsk, Hortobágy stb.). E szörnyűségek milliányi ember életére kiható tragikus tényeit és következményeit a Terror Háza meglátogatása során mindenki megismerheti.

És hogy az emberek között semmilyen összefogó erővé válható szellemi, érzelmi kapcsolat ne jöhessen létre, állami terrorhálózattal (AVO, AVH) és besúgók hadával egész népünket elárasztották, akik mindenhol, mindenkit figyeltek. Elég volt egyetlen félremagyarázható szó, tett vagy jel, hogy bárkit elővegyenek, meghurcoljanak, egész életére tönkretegyenek.

A terror és az alkalmazott aljas módszerek hatására az emberek fokozatosan magukba zárkóztak. Egy idő után senki senkiben sem bízott. Barátságok bomlottak fel, nemes emberi kapcsolatok szűntek meg. Az emberek többsége még otthon sem merete kimondani gondolatait, érzéseit, nehogy családjának valamelyik tagja véletlenül vagy tudatlanul valahol elszólja magát. Mert még az iskolákat, az oda tartó és az onnan kitóduló gyerekek szóbeli vagy más megnyilvánulásait is figyelték, a táskáikba is belenéztek, hogy mit visznek tízóraitra.

Ezt a célt szolgálta az is, hogy a legkisebb településektől kezdve a fővárosig a lefejezett értelmiség helyébe nem az ott élők közül választották ki, hanem idegenből vitték a maguk kádereit. Akikről senki semmit sem tudott, akik minden emberi érzés nélkül, mindenkiel szemben érdektelenül csak a parancsaikat teljesítették, s akikre mindenki félve tekintett.

A legnagyobb csapást azonban népünk legkisebb szervezeti egységeire, a családokra mérték. Tanulatlanul is tudva, évezredekken keresztül a családok hordozták, őrizték, ápolták és adták tovább utódaiknak azokat a genetikusan örökölt szellemi, lelki és mindennapi fogódzókat, melyek nyelvünk mellett a magyarság hova- és összetartozás-tudatának forrásait adták.

A folytonosság megteremtésében és fenntartásában ősanyánkra visszavezetett szakrális szerepe volt az anyáknak, a nőknek. Az eredő eszme szerint érzékelt világ benső átéléséből fakadóan kezdetektől fogva ők teremtették meg

és tartották fenn a családok lelkivilágát, mindennapi életének rendjét, érzelmi légkörét. Ők ápolták mindenkorri vallásos hitüket, ők tanították imádkozni gyermekeiket. Őlükben dajkálva, bölcsőkben ringatva, vagy ágyba fektetve népdalainkkal, népmeséinkkel ők altatták el gyermekeiket, unokáikat, s ezzel ők ültették el lelkükben hovatartozásuk és összetartozásuk tudatának első lelki palántáit.

Az ő feladatuk volt környezetük rendben tartása, a család mindennapi életszükségleteiről történő gondoskodás. Ennek során ők teremtették meg ételeinknek azt a sokszínű és széles választékát, mely a földön az elsők közé tartozik.

A párt vezetői jól tudták a mind Ezekben rejlő fogódzóerő jelentőségét. Ennek megtörésére a családokat is egyedeire verték szét (mert még a legkisebb összefogó, összetartó erőtől is tartottak). A nők munkahelyi és közéleti járatlanságára, érzelmi kijátszhatóságára építve, és a nők jogainak feminista jelszavaira hivatkozva a férjes, a családos nőket is munkavállalásra kényszerítették (mely szólamokról a nők 99,9 százaléka máig is csak annyit tud: a férfikkal egyenlő feltételek mellett ők is bármilyen munkát vállalhatnak, és ha a főnök belecsíp a fenekükbe, szexuális zaklatásért feljelenthetik őt. Miközben napjainkban a 16–30 éves nők többsége legszívesebben meztelenül járna.) Ennek szelle-

mében hirdették azt is, hogy a munkát vállaló nők végre megszabadulhatnak férjeik kiszolgáltatottsága alól. (Azután megtanulták, mi a kiszolgáltatottság. Különösen, ha női főnök keze alá kerültek, vagy egy férfi főnök alatt magasabb bért vagy nagyobb prémiumot akartak elérni.)

A párt vezetői nem kérdezték meg a családos anyákat, nőket, hogy akarnak-e munkát vállalni. Egyszerűen intézték el: a béreket úgy állapították meg, hogy egy kereső jövedelme nem volt elég a család valamilyen kí-

vánt vagy elérhető életszínvonalának megteremtéséhez.

Az ideológiailag többszörösen elátkozott kapitalista módszereket és célokat követve, a nők munkára fogásával felhígított munkaerő-állományból ugyanazért a lehetőségekért többen versengtek, akiket – még a feleségeket és a férjeiket is – egymás ellen uszítottak, különböző célokra (besúgás) kihasználhatták. Ki ne tudna a sajtóból, a rádióból megismerhető eseményekről, melyekben a fizetés napján a feleség és férj abban vetélkedett, hogy a felbontatlan borítékban ki tesz le többet a család asztalára.

A munkára kényszerített nők után magukra maradt gyerekeket bölcsődékbe, óvodákba, napközi otthonokba terelték. Attól kezdve a csecsemők nem anyatejen nőttek fel. Ha sírva fakadtak, nem anyjuk ölelte őket a szívére. Nem tőle tanulták meg az első „mama” szót. A legfogékonyabb korukban nem a szüleik adták egész életükre kiható élményeiket. Fölcseperedett korukban az iskolákból hazatérőket nem anyjuk, hanem az üres lakás várta.

E mindenre kiterjedő szellemi és lelki terrort tetézte a „magyar történelem legnagyobb fiának” (Rákosi Mátyás) szüntelen büntudatot sulykoló ítélete, aki meggyalázásunkra, lelki erőnk megtörésére, önbecsülésünk elvesztésére, más népek előtti bemocskolásunkra népünket hazug és

ZAS LÓRÁNT (USA)

ELMONDANI AZT

Elmondani azt, hogy a hazának homlokcsontjára kiült a bánat, beszélni arról, hogy a várat fekete zászlók övezik? Gyalázat. Nem feleselek a sorssal. Megnyugodtam abban, hogy kivesző faj voltam. A múltam hősi ének. Véreztem és vadultam, hogy talpamra álljak. A turul csak felfelé szállhat. A halkuló ének esővel öntözött, nyújtott menedéket. Félttem és vegetáltam, de élek. Ne feledjétek el a regéket! Látom a távot. A seregek elvonulnak. Virág fedi a házakat. Falumnak tornyában harang szólhat az Úrnak. Megszenvedtünk. A fények kigyúlnak. Hallgasd hát az Ave Mariákat! Kegyelmet kap, aki hitt az Atyának. Reánk szebb évek és béke várnak. Imádkozz! Tedd dolgát a hazának.

aljas vádakkal „utolsó csatlósnak”, „bűnös nemzetnek” bélyegezte. Történelmi tény, hogy a németek mellett a horvát usztasák tartottak ki végső-kig. Sőt, a német fegyverletétel után a németek szervezte lengyel légiók tovább harcoltak a szovjetek ellen. A „bűnös nemzet” minősítést pedig ENSZ-állásfoglalás zárta ki. (Mert ezen a címen bizony hosszan sorolhatnánk azokat az emelkedett lelkű népeket, amelyek Amerika őslakosságát csaknem teljesen kiirtották, Afrikában, Ázsiában több tízmillió bennszülöttet öltek meg.)

Az egész magyarságot bűnös-ként megbélyegző minősítéssel szemben azonban igencsak furcsa következtetésekre juthatunk, ha felidézzük, hogy a népünket bemocskoló nyilasokat Rákosi mentette fel a bűneik alól, mikor kijelentette: „Elég legyen már ezekből a nyilasozásokból! Azok is munkások voltak, csak félrevezették őket.” Attól kezdve hűséget fogadva, a volt nyilasok a kommunista párt tagjai lettek. (Érdekes képet kaphatnánk, ha tisztességes történészek összehasonlítva feltárnák, hol volt a legnagyobb létszámú tagsága a nyilas, majd a kommunista pártnak.)

E teljes körű terrorral egy időben, a minden eszmei, szellemi és lelki fogódzójától megfosztott, egyedeire szétvert népünket, a maga akarata szerinti anyagi léte és boldogulása minden feltételétől is megfosztották, kiszolgáltatottá tették. Uralmuk kezdetéig népünk 61 százaléka (különböző nagyságú földterületeket birtokló parasztság, kisiparosok, kiskereskedők, szabadfoglalkozásúak) a tulajdonukban lévő földeken és eszközökkel a maga akarata, tehetsége, tudása, szorgalma szerint teremtette meg anyagi léte feltételeit. Az államosítások, majd később a tévesek és különböző más szövetkezetek fokozatos létrehozása során nemcsak az ipari, kereskedelmi és szolgáltató nagyvállalatokat és bankokat, hanem hazánk lakosságának ezt a többségét is – a nép vagyonának nevezve – minden tulajdonától, az afölötti rendelkezési jogától megfosztották. Parancsra cselekvő bérmunkássá, cseléddé tették. Atról kezdve a maga akarata szerint önmagáért és másokért senki semmit sem tehetett. Elveszett az a tudás, alkotókészség és tenni akarás, melyet ez a minden tulajdonától megfosztott réteg évszázadok során magában felhalmozott.

Mindezek eredményeként és korlátlan hatalommal népünk és hazánk minden társadalmi és természeti

adottsága, a gazdaság minden szellemi és tárgyi tényezője felett ők rendelkeztek. A termelés, a gazdálkodás minden folyamatát ők irányították, a megtermelt javakat ők osztották el. Irányításul, hároméves tervekbe foglalva, az egész ország és minden gazdasági szervezet számára meghatározták az elérendő célokat. A munkások teljesítményének mérésére bevezették az évtizedeken keresztül átkozott Bedeaux-időnormákat, s az arra épülő bérrendszert. Majd mikor kiderült, hogy a tervek végrehajtásához nincs meg a kellő pénzügyi fedezet, „népi befektetésnek” nevezve, kibocsátották a békekölcsönt. (Jegyzésének feltételeit úgy hirdették meg, hogy ki-ki a maga anyagi helyzete szerint, tetszés szerinti összegben jegyezhet békekölcsönt. Ám ennek elvárt és legalacsonyabb értéke minden dolgozó egyhavi fizetése, míg az akkor még létező magángazdálkodókra – kulákok stb. – könyörtelenül kiszabott összeg volt. Jaj volt annak, aki ezt nem teljesítette.)

E módszerek örök boldogságunkhoz vezető, ideológiai sulykolásával a termelés és gazdálkodás résztvevőit szüntelenül a tervek, a normák, a békekölcsönjegyzések túlteljesítésére buzdították. Megindították az élmunkás- és sztahanovista mozgalmakat. A terveket túlteljesítő vállalatokat, az élmunkásokat a médián keresztül az egekig magasztalták, ünnepélyesen oklevelekkel tüntették ki. Ám hamar kiderült: a hároméves tervek túlteljesítése, az élmunkások, a sztahanovisták tündöklése, a békekölcsönjegyzések túlteljesítésének kierőszakolt eredményei ellenére nem az örök boldogság felé haladunk, hanem egyre mélyebbre süllyedünk.

Egy idő után pedig az is kiderült, hogy minden könyörtelen módszerük ellenére a népünkben külön-külön élő hova- és összetartozás-tudat összefogó erejét mégsem tudták megtörni. Néhány évi vergődés és párton belüli marakodás után bebizonyosodott, hogy a népi demokráciának nevezett uralmuk minden eszmei, szellemi és lelki összefogó nélküli, valóban csak egy szűk réteg terrorral megteremtett látszaturalma volt. Mert még a népünk ellen uszított, annak minden előnyét élvező káderek sem hittél, meggyőződéssel tették azt, amit megparancsoltak nekik.

Midőn a magyarság természetes módon és minden előzetes szervezkedés nélkül, egyszerre csak egymásra talált, s kiobbantotta szabadságharcát, velük szemben a párt vezetői a legkisebb erőt sem tudták mozgósíta-

ni. A mellveregető elvtársak, egy-két gyilkos kivételével, mint a „dicsőséges” Tanácsköztársaság esetében is, gyáván szétfutottak, s élükön Rákosival, a Szovjetunióba, a szomszédos „szocialista” országokba vagy olyan környezetbe menekültek, ahol semmit sem tudtak felőlük.

Csak egy-két képmutató, köpönyegforgató áruló lapult meg közöttünk, akik kezdetben azt a látszatot keltették, hogy a párt vezetésében ők is hívei népünk szabadságharcának. Árulásuk azonban hamar kiderült. És ahogyan a rajtuk kívülről uralkodó Habsburg-ház, ezek az árulók is idegen fegyveres erőkkel (orosz) verették le szabadságharcunkat. Az utána következő megtorlásokat és üldözéseket azonban – ahogyan a Habsburg-ház is – már ők hajtották végre. Ennek során – kisebb létszámú népünkből – a kivégzettek, a bebörtönzöttek, az elűzöttek, a megbélyegzettek számában többszörösen túlteljesítették Haynau hóhérmunkáját. Ennek következménye volt népünk soron következő tragédiája.

A megtorlások, a kilátástalan jövő elől a magyarság legértékesebb rétegéből kétszázezernyi honfitársunk külföldre menekült.

Az ezzel járó veszteségünk nagyságát tárta elénk az 1989-ben hazánkba látogató idősebb Busch USA-elnök, aki a parlament előtt a zuhogó esőben, esernyő alól elmondta: az Egyesült Államok bevándorlástörténetének legértékesebb népessége az a harmincezer magyar bevándorló volt, akik szabadságharcunk leverése után az USA-ban kerestek menedéket, s akiknek 65 százaléka azóta valamilyen vezető helyzetbe jutott.

A Kádár-korszak

Szabadságharcunk leverése után a világ népei által magára hagyott magyarság, az idegen fegyveres erők és a mögójük bújó hazai terroriszervezetekkel – karhatalmi pufajkásokkal, majd a munkásorséggel – szemben, újra reménytelenül tehetetlenné, kiszolgáltatottá vált. (Az ÁVH-t ugyan feloszlatták, de tagjait – múltjuk eltitkolásával – az egész országban olyan környezetekbe szórták szét, ahol semmit sem tudtak róluk. Színházigazgatóknak, vállalatvezetőknek, megyei, járási, városi, községi tanácselnököknek, téves-vezetőknek, nőszövetségi vezetőknek, a Hazafias Népfront funkcionáriusainak stb. nevezték ki őket, akik ugyan más módon, de folytatták munkájukat.)

A hatalmat külső és belső terrorral visszaszerző párt áruló vezetői azonban tudták: szabadságharcunkat leverték, de népünket nem nyerték meg. És – bölcsen elhallgatva, egyetlen számonkérés nélkül – azt is tudták: a gyáván szétfutó, majd visszaszivárgó káderek döntő többsége továbbra sem hitt, hanem ismét a maga érdekében, tudatlanul vagy képmutatóan ismételteti azt, amit a szájukba rágnak, de nem képeznek összefogó erőt. Anélkül pedig a fegyveres terror ellenére sem tudják hatalmukat megszilárdítani és valamilyen látszatot keltve folyamatosan fenntartani.

Kegyes jóindulatot színelve, e kényszerű helyzet kikerülhetetlen feloldására tette meg Kádár azt a felmentő kijelentését: „Aki nincs ellenünk, az velünk van.” Ami azt jelentette: Aki befogja a száját, az valamilyen megengedett módon boldogulhat. És népünknek élnie kellett, és nem volt más választása.

Ennek következményeként a visszaszivárgó káderekből álló áruló értelmiség közreműködésével elkezdődött az a harmincnégy évig tartó, számító képmutatásokra, cinkos összejátszásokra, árulásokra, kényszerű megalukuvásokra és félelemre épülő korszak, mely népünket a teljes körű eszmei, szellemi, lelki, erkölcsi és gazdasági káosz szélére sodorta.

Az eszmei, szellemi és lelki élet terén más módszerekkel ugyan, de 1956-ot megelőző célokkal a magyarságot hitének, hova- és összetartozástudatának maradék fogódzótól is meg akarták fosztani.

Hogy a múltunkban se találhassunk fogódzót, az addig is hamisított történelmünket a meghatározhatatlan „szocializmus” szellemében folyamatosan átírták. Történelmünk jeles eseményeit, tudományos, művészeti és más nemzeti eredményeinket elhallgatták. Hazug magyarázatokat adtak trianoni tragédiánk igazi okaira (őszi rózsás forradalom, Tanácsköztársaság).

Ellenségeink talpát nyalva, és ne hogy a rablók lelke megsérüljön, népünk határainkon kívül rekedt kisebbségeit megtagadták, magukra hagyták. A bösi erómű felépítéséhez még a Dunát is eladták.

Történelmi eseményeink közül ünnepelesen kellett megemlékeznünk a „dicsőséges” Tanácsköztársaság kikiáltásáról. A második világháború során hazánk teljes szovjet megszállásának, függetlenségünk elvesztésének napját „a felszabadulás napjaként” nemzeti

ünneppé tették. Államalapításunk és első szent királyunk napját, augusztus huszadikát, a történelmi alkotmányunk helyébe léptetett, szovjet mintára összetákolt „Alkotmány” és az „új kenyér” napjává tették. Ünnepeünk kellett az emberiség leggyilkosabb korszakához vezető „nagy októberi forradalom” kikiáltásának napját. Miközben az 1848-as szabadságharcunk megünneplésére március 15-én különböző helyeken összegyűlt fiatalokat a munkásőrséggel verették szét.

Népünk nagyjait „deheroizálás” címen bemocskolták, meggyalázták, emberi gyengeségeiket hangoztatva szármassá tették. Különböző forrásokból mindenki megtudhatja, mit írnak, tanítanak Arany Jánosról, Csontváry Kosztka Tivadarról. A Magyar Televízióban egy kinevezett tudós pedig egész népünk szemébe mondta: „Nem kell Kodályt túlbecsülni.” Azt a Kodályt, akinek zeneoktatási módszereit szerte a földön alkalmazták, műveit áhítattal hallgatják. Mindezekre a második világháború előtt és után megjelent írásokból nyerhető ismeretek összehasonlításával bárki ezernyi példát tudhat felsorolni.

Ezen elhallgatások és hamisítások következményeként a második világháború után született korosztályok szellemileg, lelkiileg fokozatosan kiürültek. Önmagukról és múltunkról alig valamit, vagy csak hazugságokat tudnak.

A tudományok, a művészetek, az irodalom terén tudták, hogy szabadságharcunk során a külföldre menekülések, majd az azt követő megtorlások ellenére maradtak olyan magukba zárkózott, népünkhöz hű értelmiségiek, akik eszmei, szellemi és lelki megnyilvánulásaikkal számukra veszélyesek lehetnek. Elszigetelésükre a tudományok, a művészetek, az irodalom terén bevezették a TTT (támogatott, túrt, tiltott) cenzúrát, ami elől senki sem térhetett ki. Alkalmazásával a maguk kinevezett tudósait, művészeit, íróit minden feltétel nélkül támogatták, díjazták, magas kitüntésekben részesítették. A kívülállókkal szemben azonban korlátokat állítottak, s csak azokat túrték és díjazták, akiknek alkotásai, szereplései nem ütköztek ideológiai magyarázataikkal. Minden mást tiltottak, s aki nem alkudott meg, az csak magának alkothatott.

A tudományok terén a kinevezett tudósok mindent meggátoltak, ami a helyzetükre veszélyes lehetett. Többek között ennek következménye

volt, hogy pl. a rendszerelméletet, az informatikát, a számítástechnikát áltudományoknak, a kapitalista kizsákmányolás eszközeinek minősítették. Közismert közéleti szereplők a médiában még az 1970-es, 80-as évek fordulóján is azt papolták: minék a számítógép, mikor a GUM-ban (Moszkva legnagyobb áruháza) még most is csotival számolnak, és sohasem tévednek?

A művészetek, az irodalom terén mindenki tud a „szocialista realizmus” címen zajló parttalan szócséplésekről. Előttünk vannak azok a lelketlen építmények (panelházak, Gomba eszpresszó stb.), melyek ennek eredményeit tükrözik.

Igencsak érdekes képet kapnánk, ha számba vennénk a kinevezett tudósoknak azokat a munkáit, képzőművészeknek azokat az alkotásait, amelyekről a nyilvánosság semmit sem tud, és azokat a szépirodalmi műveket, amelyek – mondhatni – közvetlenül a kiadóktól kerültek a zúzdákba.

A gazdaság terén véglegesen befejezték a népünk anyagi létét és boldogulását meghatározó gazdaság minden adottsága, eszköze és folyamata feletti korlátlan uralmok megteremtését. Parasztágunkat erőszakkal és teljes körűen a téeszekbe kényszerítették, maguk alá gyűrték, pórázon vezetett kiszolgáltatottá tették. Ennek következményeként parasztágunk jelentős része, a téeszekben rá váró sors elől menekülve, feladta addigi életmódját. Naponta bejáróként (ingázóként) munkásszállásokon meghúzódvá, majd lakhelyét is elhagyva a városokban keresett munkát. Kiszakadt eredeti közösségéből és magára maradtan új, ismeretlen környezetbe került, melyben az addigi szellemi és lelki világa, évezredek során kialakult világ- és élet-szemlélete, gondolkodásmódja szerint nem tudott eligazodni. Azt azonban hamar megértette: ha azt mondja, amit hirdetnek, megteremtheti anyagi léte valamilyen minőségű feltételeit.

A parasztág elvándorlásával párhuzamosan és fokozatosan felhígult a városok népességi összetétele. Egyre bővült az a maga akaratából önmagáért és másokért semmit tenni nem akaró és nem tudó réteg, amely mindent az államtól várt, s egyetlen életcélja a bármilyen módon elérhető anyagi javak megszerzése volt. Ebből a rétegből került ki a – teljes foglalkoztatás látszatát keltő – vállalatokon belüli munkanélküliek döntő hányada.

A parasztág elvándorlásának következményeként a falvak, a kistelepek, a tanyák népessége fokozatosan

előregedett, lakhelyeik egyre néptele-
nebbé, majd kihalttá váltak.

Mindezek mellett gazdaságunk to-
vábbra is csak vergődött. Az ebben rej-
lő veszélyek megelőzésére – a vergő-
dés okait a szabadságharcunkat meg-
előző korra hátrítva – meghirdették az
„új gazdasági mechanizmust” (mely-
nek során már nem a magunk, hanem
gyermkeink, unokáink örök boldog-
ságáért kellett harcolnunk). Bevezeté-
se után azonban hamar kiderült: csak
látszateredményekhez, a „húzd meg,
ereszd meg” módszerekhez vezetett.
Következésképp néhány év után kike-
rülhetetlen engedményekre kényszer-
ültek. Elkezdődött a gebines üzletek,
magánvállalkozások (maszekok), a té-
eszekben a melléküzemágak, a háztáji
gazdaságok engedélyezése stb. (Mely-
nek érdekessége, hogy a földterület 5
százalékán működő háztáji gazdaságok
a mezőgazdaság eredményeinek 35
százalékát adták.)

Majd miután ezek az engedmények
sem vezettek a kívánt eredményekre,
a valamilyen látszat megteremtésére
és fenntartására a céda háziasszony
módjára elkezdődött a több mint
húszmilliárd dollár államadósság fel-
halmozása és elherdálása.

E kényszerű lépéseknek azonban
nemcsak gazdasági okai és követke-
zményei voltak.

Szabadságharcunk leverése után a
visszaszivárgó áruló értelmiségi káde-
rek jól tudták: a maguk érdekeit is
szolgáló, valamilyen látszat megte-
remtésében ideológiai handabandák-
kal semmire sem juthatnak.

„Jó összeköttetésnek” nevezve és a
különböző rangú funkcionáriusok
közreműködésével megindult az a
kezdetben kegyes jóindulatot míme-
lő, később cinkos összejátszásokra
épülő folyamat, mely az anyagi javak
megszerezhetőségéért egész népünk
erkölcsi lezüllesztéséhez, teljes körű
korrumpálódásához vezetett. Min-
denki tud azokról a zsebekbe dugott,
vagy kezekbe csúsztatott pénzekről,
amikért a hivatalnokok kegyesen elin-
tették azt, ami egyébként is kötelessé-
gük volt. Az egészségügyi dolgozók
megalázóan alacsony fizetésével
kikényszerített és elfogadott hálapén-
zekről. A magas prémiumokért vagy
különjutalmakért megíratott tudomá-
nyos tanulmányokról, vizsgadolgoza-
tokról, diplomamunkákról. Az egyete-
mekre kötelezően felveendő, a tehet-
ségeket megelőző „mi kutyaánk köly-
keiről”. A pártkorifeusok és állami hi-
vatalnokok fél disznókkal, hízott ka-
csákkal, libákkal, demizson pálinkák-
kal, kis hordó borokkal és más finom-
ságokkal teletömött autóiról, amiért
valamilyen szabálytalanságot elnéz-

tek, vagy valami-
lyen törvénytelen
előnyhöz juttatták
a téeszek vezetőit.
A szörme-, a cipő-,
a ruhagyárakban
leselejtezett drága
bundákról, cipők-
ről, ruhákról, a kü-
lönöző vállala-
tokkal felvásárolta-
tott televíziókról,
hűtő- és mosógé-
pekről, amiket le-
selejteztek, s
amikhez a benn-
fentesek fillérekért
jutottak. Csak a ki-
váltságosok által
elérhető pacalról,
májról. A vállala-
toknál történő lo-
pásokról, amely
bűn alól Kádár
még felmentést is
adott. „Nem kell
olyan szigorúan
venni, ha egy mun-
kás hazavisz egy
villanyfűrőt.” Az
akkor is a nép va-

gyona marad. Hosszan sorolhatnánk
még azokat a korrupciós eseteket,
melyekben akarva vagy akaratlanul,
kivételem nélkül mindenki részt vett.
Mert még egy jobb minőségű zokni
megszerzéséért is valamilyen pénzt
kellett csúsztatni az eladónak, hogy a
kívánt holmit a pult alól elővegye.

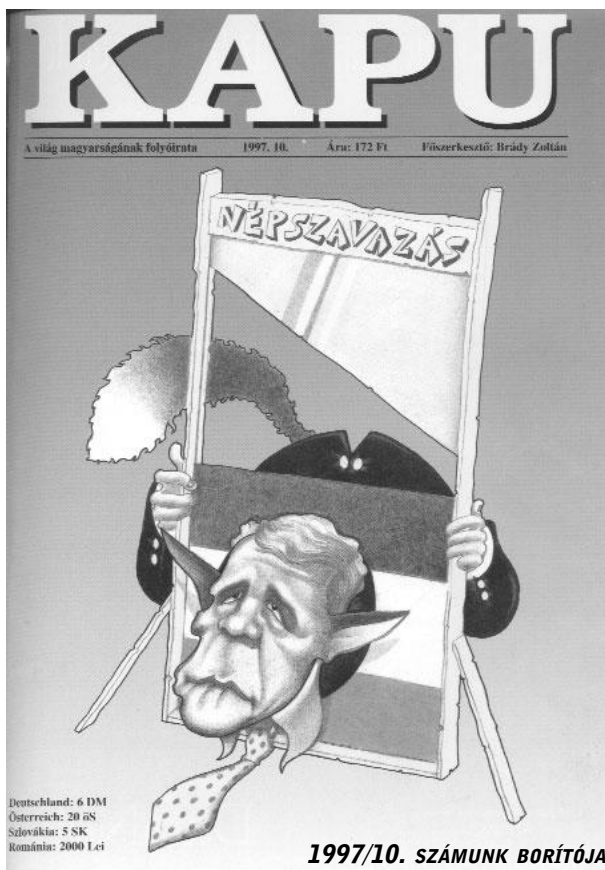
Teljes körű erkölcsi züllésünkkel
párhuzamosan megindult az a negatív
népesedési folyamat is, amely lélek-
számunk fogyásával, népünk létét és
megmaradását egyre fokozottabb ve-
szélybe sodorja.

A nők munkába kényszerítésének
következményeként a bölcsődék, az
óvodák, a napközi otthonok létreho-
zása, fenntartása és működtetése je-
lentős mértékű, az államháztartást
terhelő kiadásokkal járt. Ennek csök-
kentésére a nők egyéni jogaira hivat-
kozva kegyesen engedélyezték az
abortuszt, melynek eredményeként
évente 70-80 ezer gyermek nem szü-
letett meg. Számukra nem kellett böl-
csődéket, óvodákat, napközi otthono-
kat, iskolákat létrehozni, fenntartani,
működtetni.

Bármilyen profánul hangzik is, a
felvett kölcsönökből és a magzatok ki-
irtásával megtakarított pénzekből te-
remtették meg azt a népünkkel elhite-
tett jóléti látszatot, melynek jelképe: a
háromhatvanas kenyér, a Fradi kol-
bász és a kőbányai világos sör volt. A
külvilágban ezzel nyertük el a „legvi-
dámabb barakk” és a „gulyáskommuniz-
mus” dicsőítő jelzőket.

E sötét módszerekkel megteremtett
látszat mögött azonban az egyedeire
szétvert népünk életét meghatározó
társadalmi és gazdasági folyamatok
egyre átláthatatlanabbá, ellenőrizhe-
tetlenebbé, irányíthatatlanabbá és fe-
szültebbé váltak. Az ebben rejlő veszé-
lyekkel szemben a párt vezetői egyre
tehetetlenebbek lettek. Fokozatosan
kimerültek azok a források, melyek-
ből merítve addig valamilyen látszatot
megteremtettek és fenntartottak. Te-
hetetlenségüket tetézte, hogy a pa-
rancsra cselekvő kádereik önállóan
semmire sem voltak képesek, a ma-
guk érdekein kívül semmivel sem tö-
rődtek, s a legkisebb megújulásra is
képtelenek voltak.

E helyzet feloldására kegyes jóindu-
latot mímelve fokozatosan engedmé-
nyekre kényszerültek. Ennek követ-
kezményeként egyre szélesebb körben
újraéledt az addig hallgatásra kényszer-
ített, népünkhöz hű értelmiségünk.
Mellettük pedig felnőtt és kiművelő-
dött egy olyan új értelmiségi réteg is,
mely az egyetemeken, a főiskolákon –

az utasításokra felvételi előnyöket élvező „mi kutyánk kölykeivel” szemben – nem valamilyen előnyökre jogosító okmányt, hanem tudást akart szerezni és szerzett. Ez a két réteg az ideológiai szölamokat átlépve vagy félrektorva, a maga ismereteire és tapasztalataira építve, tudván tudva, hogy tudatlan, a magyarság javára végezte dolgát.

Velük szemben tehetetlenek voltak. Sőt, egyetlen kapaszkodóként és kényszerűen – megalkudtak velük. Mert egy idő után ők teremtették meg az anyagi lét valamilyen látszatát, ők tartották fenn a káderek helyzetét.

Az így megindult folyamatok azonban nem rekedtek meg a túrt formáknál és korlátoknál.

Népünkhöz hű értelmiségiek a Lakitelken először titokban, majd nyíltan szervezett tanácskozáson számba vették a magyarság létre és megmaradására kiható eszmei, szellemi, lelki, anyagi és népesedési helyzet tragikus tényeit, s keresték a kivezető utakat.

Nemzettudatunk és önbecsülésünk újraélesztéséhez és megerősítéséhez elkezdődött az a folyamat is, melynek eredményeként az egész föld politikai helyzetére kiható 1956-os tragédiánkat, a hazug „ellenforradalom” minősítéssel szemben, a történelmi igazságnak megfelelően és bizonyítottan „szabadságharcként” tárták népünk és a világ elé. (Amelynek leveréséért később a Szovjetunió első embere, Jecin nyilvánosan megkövetett bennünket.)

Ezekkel egy időben egy illegálisan működő, magát radikális antikommunistának minősítő csoport kiadásában megjelentek a kommunista eszméket tagadó, kézről kézre adott ún. szamizdat kiadványok.

E folyamatok megindulása népünkben a párt uralma alóli megszabadulásának, függetlensége visszaszerzésének, a maga akarata szerinti élete újraélesztésének reményét keltették.

Mindezekkel szemben a párt legfőbb vezetői tehetetlenek voltak. A felmerült politikai, társadalmi és gazdasági kérdésekre a hamis dogmák ismételtetésén kívül más feleletet nem tudtak adni. Erőszakot pedig már nem mertek alkalmazni. A külső fegyveres erőkre épített biztonságérzetüket megingatták a világpolitikai események. Ezek következményeként mondhatni forradalmi indulatokig feszülve (pl. a lengyel Szolidaritás mozgalom, a glasznoszty, a peresztrojka) egyre kiszámíthatatlanabbá vált a Szovjetunió és a pórázán vezetett ún.

szocialista táborba tartozó országok belső és külső politikai, gazdasági és katonai helyzete.

E baljós jelenségek hatására a párt köreiből mind nagyobb bizonytalanság, zűrzavar és félelem terjedt el. A párt egyes vezetői, s a körük csoportosuló – és egymással is vetélkedő – számító értelmiségiek tudták: ideológiai hivatkozásaik és gazdasági magyarázataik végképp kiürültek, üres szölamokká váltak, s az azokra épített rendszerük fokozatosan az összeomlás felé halad. Felismerték az ebben rejlő politikai hatalmukra, érvényesülési lehetőségeikre és anyagi helyzetükre kiható veszélyeket, melyek következményeként felelősségre vonásokkal vagy más módon örökre eltűnhetnek a süllyesztőben.

Helyzetük átmentésének kiútjait keresve felmérték, csak úgy maradhatnak fenn, ha képmutató módon megtagadják – az addig is csak szajkózott – elveiket, s úgy tesznek, mintha ők is a velük szembenállók igazát vallanák.

Uralmukat is átmenthetik, ha az addig csak hivatali teendőként uralt gazdaság eszközeit valamilyen módon a birtokukba vehetik, saját tulajdonukká tehetik. Annak révén az anyagi lét pórázán népünket továbbra is a markukban tarthatják.

És elkezdődött...

Még a leghézagosabb ismeretek alapján is mindenki tudhatja: bármilyen társadalmi és gazdasági jelenségből kiinduló, bármilyen előre megfogalmazott feltevés esetében, a társadalomtudományok magyarázataiból céltudatosan vett idézetekkel és a statisztikai adatok különböző csoportosításával, minden és mindennek az ellenkezője is bizonyítható. (Amit már Marx és Lenin elvtárs is nagyon jól tudott.)

Ezt tették! A médián keresztül éjjelnappal harsogó, parttalan magyarázatokkal firtatták az állam s a gazdaság viszonyát, amelyek végső következtésekként azt sugallták: az állam rossz gazda, nagyobb teret kell adni a magánvállalkozásoknak, a piaci törvények érvényesülésének. E sugallat helytálló voltára hivatkozva és annak bizonyítására kormányt alakítva (Németh Miklós), különböző gazdasági munkaközösségek (gmk.), korlátolt felelősségű társaságok (kft.), betéti társaságok (bt.) alapításával elkezdődött az ún. spontán privatizáció, nemzeti vagyonunk elherdálása.

E kópönyegfordítással párhuzamosan megindult a párton belüli csatározás, amelynek eredményét mindenki

tudja. Megmaradt a nagyon szűk létszámú, a kiürült dogmákat ismételtető, régi vágású Magyar Szocialista Munkáspárt (MSZMP). Abból kiválva létrejött az eredeti párt többségét kitevő Magyar Szocialista Párt (MSZP), amely politikai és gazdasági céljaként a szociális piacgazdaság megteremtését hirdette. (Igenszak érdekes eredményekre juthatnánk, ha a párt működésével összehasonlítva, a párt vezetőitől és kádereitől, egymástól függetlenül megkérdeznénk: mit jelent a szociális piacgazdaság?)

Bevált a számításuk: népünkhöz hű, naiv értelmiségieink elhitték, hogy páfördulásuk őszinte. Tárgyalóasztalhoz ültek velük, melynek eredményeként, reményt keltő várakozások közepette, elkezdődött és megtörtént az ún. rendszerváltás.

Képmutatásukkal elérték, hogy a tárgyalásokon az államformánk megváltoztatásától kezdve a demokratikus társadalmi és államrendszer intézményeinek létrehozásáig minden, múltat lezáró és jövőt meghatározó kérdés eldöntésében egyenlő feltételek mellett, egyenlő félként vehettek részt.

Az új rendszer iránti hűségük melléretgető bizonygatásával azt a szélyt is sikerült kivédeniük, amitől eleve rettegetek. Néhány sortüzes, de semmitmondó kirakatper és ügynökbotrány kivételével sem gyilkos rendszerük bűneiért, sem az aljas besúgásokért nem történtek számonkérések. A közélet minden síkján és fokán megtartották helyzetüket.

Sőt, még azt is elérték, hogy a közülük kivált, népünkhöz hű maradt értelmiségieket (Pozsgai Imre, Bíró Zoltán és társaik) politikailag semlegesítsék.

Mindezekkel egy időben az új államformánk és politikai rendszerünk alkotmányba foglalt szabályai szerint színre léptek a különböző egyetemes eszmékre, ill. történelmi folytonosságra hivatkozó, különböző politikai, gazdasági és társadalmi célokat meghirdető pártok. Szereplőik között képmutató viselkedésekkel és megnyilvánulásokkal mindenütt feltűntek a hajdani kommunista rendszer alakjai. Mőgőjük pedig felsorakoztak az írott és az elektronikus sajtó helyükön hagyott emberei.

Az első szabad választásokat a lakiteleki értelmiségiek szűk csoportja mögő felsorakozó naiv, jóhiszemű és ma közőjük furakodott, ill. beépített képmutató politikuskok pártja nyerte meg...

(folyt. köv.)

■ ROÓB GUSZTÁV

Hová jutottunk – III. rész

Az ún. rendszerváltás utáni korszak

A kiegyezéstől a második világháborút követő kommunista rendszer megteremtéséig tartó korszak áttekintésével már bemutattuk azt a történelmi tényekkel bizonyított teremtő erőt, amely népünk eszmei, szellemi és lelki összefogásából eredt. (Amely huszadik századi tudományos és politikai kiemelkedésünkhöz, reményt keltő gazdasági eredményeinkhez vezetett, s amit a közgazdaságtudomány társadalmi tőkének nevez.)

Ezzel szemben a letűnt kommunista rendszer egy csőd szélére sodort gazdaságot s gazdaságirányítási rendszert, egy egvedeire csaknem teljesen szétvert, egymás ellen uszított, hovartartozása és összetartozása tudatának legkisebb fogódzójától is megfosztott, önmagáról és múltjáról alig valamit és döntő mértékben csak hamisan vagy semmit sem tudó, spirituálisan kiürült társadalmat, egy sunyin lapító, a magyarságtól idegen értelmiséget hagyott maga után.

Tetézte mindezt az egész népünkre uszítható fegyveres párthadsereg, a munkásárség és a hazánkat függetlenségétől megfosztó szovjet megszálló erők fenyegetése.

Az első szabad választás után felállított kormánynak ezt a tragikus örökséget kellett volna felszámolnia és az ehhez szükséges összefogó erőt megteremtenie.

Működése során ugyan elérte a munkásárség feloszlását, a hazánkat megszálló szovjet csapatok kivonását, függetlenségünk megteremtését. Az örökölt gazdasági helyzetet és társadalmi állapotot azonban nem tudta felszámolni. Tehetlenségében közrejátzott, hogy az ún. rendszerváltást kivívó, népünkhöz hű és jóhiszemű értelmiségjeink járatlanok voltak az államirányítás, az államigazgatás előrelátó és mindennapi feladatainak ellátásában. Nem ismerték, vagy nem férhettek hozzá azokhoz az információkhoz, amelyek alapján részletesen feltárhatták volna tényleges helyzetünket, az abból kivezető utat, s amely információk az ezekhez vezető döntések meghozatalához, majd annak végrehajtásához meghatározó erővel és teljes körűen szükségesek voltak. Mindezen feladatok ellátását a helyükön hagyott káderek kezébe adták. Ezzel működésbe lépett a káderek és besúgók egész népünkre kiterjedő, mindaddig „altatott” kapcsolati hálózata, melynek tagjai egymással összejátssza, a maguk gazdasági és politikai

céljainak megfelelően tették a dolgukat. Emlékei, tapasztalatai és ismeretei alapján mindenki számba veheti hálózatauk működésének a honi élet minden síkjára kiható eredményeit.

Feladataik elkészítésének és végrehajtásának rejtett vagy tudott korrupcióját, az összejátszást, az elhallgatást, valamint a félremagyarázás örök gyánúját, illetve az azzal kísért következményeket.

A nemzeti vagyonunkat – közöttük stratégiai iparágakat – idegenek és bennfentesek kezére játszó privatizációt.

A kommunista rendszer áldozatait és veszteseit megalázó kárpótlási jegyek kiadását.

A lengyel példával szemben adósságunk egy részének elengedését kizáró spekulatív magyarázatokat.

A Postabank, a bécsi Magyar Bank csődjét, a konszolidálásukra költött, több milliárdot kitevő privatizációs bevételeket.

A munkanélküliséget és annak növekedését.

Az egekbe szökött pénzromlást és inflációt.

Dolgukat annál gátlástalanabban teheték, mert a következményekért nem ők viselték a felelősséget. Ezt az ellenzékben lévő pártok és a helyükön hagyott kinevezett értelmiség irányításával működő írott és elektronikus sajtó hamis vádaskodásaival és zavart keltő tetteivel (taxisbloká) a szabadon választott kormány nyakába varrhatták. Az ellenük való védekezés kötötte le a kormány tevékenységének jelentős részét, elterelve figyelmét a valóság helyzetéről, a különböző társadalmi folyamatok megfontolt politikai és gazdasági kézbentartásának lehetőségeiről.

Ezzel a helyükön hagyott s a kapcsolati hálózatot irányító káderek megtették kötelességüket. Működésük eredményeként elérték előre megfogalmazott céljukat. Megteremtették hatalmuk visszaszerzésének minden gazdasági és politikai lehetőségét. Az átláthatatlan privatizáció során kismemizett népünket – anyagi léte és boldogulása feltételeinek megteremtésében új külső erőnek alávetve – fokozatosan kiszolgáltatottá tették. A politika terén pedig a kormány nyakába varrt hibák és bűnök hatására népünk fokozatosan feladta a reményt keltő várakozással kísért ún. rendszerváltásba vetett hitét.

Mindezek következményeként: az első szabadon választott párt és kormány megbízatása végére jutva – a letűnt rendszer iránti nosztalgiát kelt-

vén – a megörökölnél nagyobb károszt hagyott maga után. Ezzel megbukott az a naiv, népünkhöz hű értelmiségünk, amely az ún. rendszerváltást kivívta, s amely a népünkben már csak lappangva égő hovartartozási és összetartozási tudat újraélesztéséhez valamilyen fogódzót adhatott volna.

Az ily módon előidézett politikai, gazdasági és társadalmi káoszról természetesen következett, hogy a második szabad választásokat a hajdani kommunisták nyerték meg. És akkor egyszerre kiderült: A magát kéréllhetetlen antikommunistának valló alakok társasága, majd pártja és a volt kommunisták kezdetektől fogva összejátsszattak. A szocialisták a választásokat a kormányalakításhoz szükséges kényelmes többséggel nyerték meg, mégis koalícióra léptek velük. És azt se higgye senki, hogy feloszlott a besúgók hada. Máiig közöttünk vannak, amit még csak nem is titkolnak. Mindenki emlékezhet, hogy az egyik választási kampány során előre bejelentve (Horn Gyula által) besúgó fiatalokat küldtek a templomokba, akik magánoszalagra vették a papok beszédeit.

E politikai események vezettek népünk soron következő tragédiájához. A magyarsághoz hű értelmiség helyébe színre lépett a népünk eszmei, szellemi és lelkivilágától idegen, vele szemben ellenséges és a volt kommunistákat is maga alá gyűró értelmiség, amely nem hazánk boldogulásáért teszi a dolgát. Alig takargatva, valamely külső, anonim hatalom zsoldjába szegődve és elvárásainak megfelelőve, népünk feletti korlátlan uralmuk megteremtésére törnek. Ennek rejtett, de tetteikből és megnyilvánulásukból egyértelműen kihámozható célja: a magyarság létének és megmaradásának, nemzeti és történelmi szerepének felszámolása.

Egy közülük tartozó közismert figura népünk tudtára is adta: van egy ötezer főnyi, egymással együttműködő értelmiség, és mi döntjük el, hogy mi történhet az országban... Ami azt jelenti, hogy mindenki csak azt hiheti, gondolhatja, mondhatja, teheti, amit ők hirdetnek, és jaj annak, aki szembezáll velük. Ennek érvényesítésére a letűnt kommunista rendszer módszereit is meghaladó szellemi terrort alkalmaznak. Bárkit bármivel megvádolhatnak, amelynek az a legaljasabb vetülete, hogy – mint a bolsi rendszerben – a megvádoltnak kell tisztára mosnia magát, amelyben nem ismernek határt. Tanúi is vagyunk a nekik nem tetsző vagy velük szembezálló politikusok és más közéleti személyek vesszőfutásának. És még csak nem is titkolják népünkkel szembeni ellenségességüket. Ugyanaz a figura azt is ki mondta: „Mi sokkal jobban gyűlölünk titeket, mint ti bennünket...”

(FOLYT. KÖV.)

■ ROÓB GUSZTÁV

Hová jutottunk? – IV. rész

„Mi jobban gyűlölünk titeket...”

Elkezdődött történelmünknek az a tragikus korszaka, amelynek során céljuknak megfelelően a gazdaság, a politika és a társadalmi élet minden síkján és fokán népünk ellen törnek. A továbbiakban ennek tényeit és folyamatait vesszük sorra, amelyek következményeit, természetes gondolatmenete fonalán, mindenki egyértelműen beláthatja...

A gazdaság terén a magyarság teljes kizsigerelésére zajlik, máig azt folytatják, amit a helyükön hagyott kérderek hálózata megindított. Csakhogy a korrupció, az összejárás, az elhallgatás, a félremagyarázás örök gyanújával kísért hibákat és bűnöket már nem varrhatják más nyakába. A különböző felszínre került és várható gyanús események következményeinek megelőzésére két miniszter adta meg a következő felmentő magyarázatokat.

„Lehet, hogy erkölcsileg elitélhető, de jogot nem sért.” (Istenem! Mit tudhat az erkölcs és a jog viszonyáról, aki ezt kimondta?)

„Korrupció mindig volt, mindig van, és mindig lesz.”

„Szociális bűnözés, megélhetési bűnözés.”

Ezzel szabad utat nyitottak minden olyan cselekménynek, amelyek napjainkig vezető erkölcsi és gazdasági következményeit mindenki számba veheti. Hazánkban ma már senki sem hiszi, hogy a gazdaságban bárki is tisztességes úton boldogulhat.

Ennek szellemében gátlástalanul folytatódik nemzeti vagyonunk teljes kiárusítása. A vasutak, a postai szolgáltatások, az egészségbiztosítás, a Volán vállalatok privatizációja. Ezek folytatásaként pedig hamis handabandákkal kísérve majd eljutunk Trianon után megmaradt, egyetlen természeti adottságunk, termőföldünk kiárusításáig is, amelynek előjelei már észlelhetők. Mindenki tudhat a mezőgazdaság fejlesztésére elnyerhető, a mezőgazdaságból élők életszínvonalának fenntartására előirányzott EU-támogatások kifizetésének halogatásával összefüggő anomáliákról, a gyanús földeladásokról. És ha ez bekövetkezik, a magyar nép – hazájának évezredek során vérrel áztatott földjén – nem birtokosként, hanem bármikor elzavarható lakóként, alkalmazottként, cselédként élheti életét (melyre az ún. banánköztársaságokból már számos példa vehető).

És e minden erkölcsi gátlás alól felmentő aljas szövegek következményei vezettek mai gazdasági helyzetünkhöz. A hozzáférhető ismeretek és

gazdasági mutatók alapján mindenki tudhatja: Államháztartási hiányunk, államadósságunk, gazdasági növekedésünk és valutatartalékunk terén az EU-államok sorában az elsők közül lecsúszva, az utolsók között vagyunk. Fokozatosan nő a munkanélküliek, közöttük a reformnak nevezett hajcihő során kirúgott művészek, pedagógusok, egészségügyi dolgozók, köztisztviselők száma. Egyre nő az infláció, emelkednek az árak, csökken a bérek reálértéke. Fokozódik a családok eladósodása, melynek következményeként egyre szélesebb körben terjed a szegénység. Eközben a gazdagok és szegények arányában a banánköztársaságok színvonalára süllyedtünk. A szegénységből kivezető gazdasági célok és tervek helyett csak néppunket sanyargató megszorítások vannak. Nincs olyan, mindenki számára érhetően megfogalmazott gazdasági cél, amely összefogó erőt adhatna. A gazdaságpolitika nem más, mint a költségvetés soraiban és oszlopaiban szereplő összegek csökkentő vagy növelő, ide-oda átcsoportosításával történő, számviteli „tekli-mekli”.

De nem csak sanyargatják népünket. Anyagi léte számos síkján megfosztják az egyenlő esélyek elemi feltételeitől is. Mindenki felidézheti annak a miniszternek színrelépését, aki a televízió keretén keresztül egész népünk szemébe mondta: „A piac erősebb, mint az állam.” (Aminek a megszüntetését már a kommunisták is előrevetítették.) Akkor kik határozzák meg a magyarság sorsát? A közigazgatás láthatatlan kezét mozgató anonim seftelők, akiket csak a haszon érdekel? Állítását bizonyította is. Munkahelyteremtés büvös jelszavára hivatkozva, a hazai vállalkozások helyett többmilliárdos támogatásokkal és adókedvezményekkel külföldi nagyvállalatot csalogatott hazánkba, mely a nyereségét minden korlátozás nélkül kiviheti. Ennek szellemében kezdődött el a vasúti szárnyvonalak, postahivatalok megszüntetése is. Mondván, hogy azok nem nyereségesek. Tud-e bármit is az állam szerepéről, az államok szerveződéséről és rendeltetéséről, aki ezt kimondta?

Elég csak felidézünk, hogy a kezdetektől fogva már őseink is tudták a különböző helyek közötti távolságokra történő utazások, szállítások, hírközlések gyorsaságának egyéni és társadalmi, politikai, gazdasági és katonai jelentőségét. Megszakítatlan folytonossággal ezek fokozása volt és lesz az emberiség egyik döntő törekvése, amelynek egymást követő lépései:

Gyalog, lóháton, vonaton, repülően történő utazások, szállítások. Gyalogos futárral, lovas futárral, nyíllal, füstjelekkel, fényjelekkel, posta útván, távirón, telefonon, rádió, televízió keretén keresztül küldött hírek.

Az előzőekben már bemutattuk, hogy a kiegyezés után kiépített vasúthálózatunk egy négyzetkilométerre és egy főre eső hosszában – még a második világháborút követően is – a világon az elsők közé tartoztunk. Ugyanígy a postahálózatunkkal is. Akkor épültek ki a szárnyvonalak, majd a tanvilágot behálózó keskeny nyomtávú vasutak. Ezek nyereségesek voltak? Nem! Akkor miért építették ki? Az állam a rendeltetésének megfelelően mindenki számára ezzel teremtette meg az utazással, a szállítással, a hírközléssel összefüggő esélyegyenlőség alapvető feltételeit.

A miniszter legalább egyszer elővehette és áttekinthette volna, hogy kedvező feltételek mellett jelentős támogatások nyerhetők el a kistérségek különböző gazdasági, ipari, kulturális, turisztikai – és az azokhoz szükséges infrastruktúrák, közöttük vasútvonalak – fejlesztésére. (Amit pl. az osztrák parasztigenccsak kihasznál.)

A valamilyen gazdasági kiutat sejtető EU-támogatásokkal összefüggően pedig nem mulaszthatjuk el feltenni a kérdést: Mit tud népünk az EU-támogatásokról, amelyek anomáliáit a mezőgazdasági támogatások esetében már felidézünk? És mit jelent az illetékes miniszter asszonynak az a kijelentése, hogy „bízatom bennem”? (Mindenki tudja, hogy mit jelent.)

És még folytathatnánk a sort a kisvállalatok, a kiskereskedők egyre szaporodó csődjével és azok okaival. Az APEH besúgásokra is bujtogató terrorjával, melynek során majd a kirúgott, házhoz járó óraadó tanárnőn vagy egy nyaraló kertjében fűkaszáást vállaló napszámoson is számon kéri, hogy az óradíj, a napszám után befizette-e a jövedelemadót és a tb-t, a kiskocsmaáron pedig, hogy a kifizett nagyfröccsről miért nem adott számlát.

Mindezek következményeként a néppunket eláruló értelmiség és a velük cinkosan összejárású volt kommunisták elérték a hatalmuk visszaszerzéséhez és végleges fenntartásához vezető gazdasági céljukat.

Létbizonytalansággal fenyegetve és besúgók hadával hallgatásra kényszerítve, a többséget idegeneknek és bennfenteseknek kiszolgáltatva, megfosztották magyarságot a maga akarat szerinti anyagi boldogulás megteremtésének minden feltételétől. A saját tehetsége, tudása, tenni akarása szerint önmagáért és másokért semmit tenni nem tudó, bárhová terelhető népességgé tették.

(FOLYT. KÖV.)

● Roób Gusztáv

Hová jutottunk? – V. rész

Ők a teljes körű gazdasági uralmuk megteremtése mellett a politikai és társadalmi élet minden síkján is ugyanilyen hamis és aljas szólamokkal gerjesztenek olyan folyamatokat, amelyek népünk végzetéhez vezető céljukat szolgálják. Elkezdtek a magyar nép beláthatatlan történelmi múltjába visszavezethető államalkotó jogának és szerepének kizárását. Ennek előkészítésére egy tetszelgő politikus tudatlan magabiztossággal kijelentette: lejárt a nemzetállamok kora. E kijelentés hamisságát egyértelműen bizonyítják a második világháborút követő háborús és politikai események, amelyek eredői – ahogyan azt az előbbiekben már bemutattuk – döntő mértékben nemzeti identitásúak voltak. Ezek eredményeként a szabadságukat kivívó, különböző népek megszabadultak az őket elnyomó, gyarmatosító és más népek uralma alól, és mióta a maguk akarata szerint élhetik az életüket, mind-mind virágzásnak indultak. És napjainkban miért tört ki a balkáni háború? Mi az oka a flamand és a vallon ellentéteknek? Skócia és Wales miért fontolgatja, hogy kilépnek az Egyesült Királyság kötelékéből? Szlovákia miért

vált ki Csehszlovákiából? És miért harcol Izrael?

„Oszd meg és uralkodj!”

Ők azonban céljuk elérésére és e történelmi tények ellenére, hamis kijelentésüknek megfelelően teszik a dolgukat. Ősidők óta bevált aljas módszerekkel, az „oszd meg és uralkodj” elve alapján és pozitív diszkriminációt – kivételes jogokat – követelve, az évszázadok óta bántatlanul velünk élő etnikai, vallási kisebbségeket, valamint a melegeket folyamatosan népünk ellen uszítják. Ehhez gyűlöletkeltéssel a magyarságot nacionalistának, fasisztának, rasszistának, antiszemitának, kirekesztőnek bélyegezve, az egész világ előtt megalázzák, bemocskolják. Idézzük csak fel a Franciaországba vándorolt zámolyi romák esetét, akikről egy népes értelmiségi kör azt állította, hogy a hazánkban dúló rasszizmus elől menekültek. A Francia Köztársaság elnökének hálaadó levelet is írtak a menekültek befogadásáért. Később azonban, amikor mindenki által tudható okok miatt visszaszivárogtak, és kiderült, hogy itthon gyilkosságot követtek

el, vezetőjük pedig megerőszkolt egy kiskorú lányt, már nem szólaltak meg. Rajtunk hagyták a rasszizmus vádját.

E vádak annál is aljasabbak, mert zenekultúránk megbecsült szereplői a cigányzenészek. A vályogvető, a teknővájó, az üstkalapáló, a szegkovács cigányok munkáját is elismerték. Soha, senki sem gátolta a cigányok oktatását, tanulását. Igaz, volt egy vándorló cigány réteg, akiktől tartottak. Ha valamelyik község határában sátort vertek, azonnal híre ment, s attól kezdve, míg ott tanyáztak, a faluban még napközben is zárva tartották a kiskapukat, a gyerekeket nem engedték ki az utcákra. Ez negatív diszkrimináció volt?

És hol volt szabad vallásgyakorlás, amikor Franciaországban Szent Bertalan éjszakáján több tízezer protestánst gyilkoltak meg? És ki, hol, mikor mondta ki először, hogy boszorkányok pedig nincsenek? Ami után még pár száz évig máglyán égettek el boszorkányokat. Ha nem rontottak meg másokat, sem szóval, sem másképp, nálunk a melegeket sem bántották. Inkább sajnálták őket, mert elestek az ember boldogságának, a gyermek világrahozatalának és felnevelésének örömetől.

E céljukat szolgálják azok a megnyilvánulások, amelyek során az írott és az elektronikus sajtón keresztül népünk szent ereklyéit, államiságunk szimbólumát, nemzeti imánkat, dicsőséges történelmi szerepünket büntetlenül meggyalázzák. Egy politikus a Szent Koronát mi-

cisapkának, a Szent Jobbot tetemcáfatnak minősítette. Egy írónak a *Himnusz*-ről mindig az jut az eszébe, hogy amikor az iskolában vigyázban állva és parancsra énekeltek, a mellette álló osztálytársa mindig hangosan elszellentette magát. Egy közéleti meleg nőnek nem tetszik egy közterületen felállított, ősanánk szent legendájára emlékeztető Turul-szobor, amit le akar bontatni. Egy újságíró megőrül a déli harangszótól. Egy színész a *Himnuszunkból* úgy idézett, hogy Tokaj szőlő-hímvesszején. Egy megélhetési politikusnőnek nem ünnep október 23-a, mert azt a nyilasok robbantották ki. És nehogy ez ellen bárki még csak mukkan-ni is merjen, népünket az egész világ előtt szüntelen vádaskodásokkal antisze-mitának bélyegzik.

Minden krétai hazug?

Nemzetközi nyilvánosság előtt még a miniszterelnök is kijelentette: a magyar nép antiszemita. Akkor ő is antiszemita? Vagy ő nem magyar?

(Emlékezzünk csak a bölceletek örö-dögi körének példájára, amelyben egy krétai költő kijelentette: minden krétai hazug. Akkor ő is hazug, és úgy vajon megáll az állítása, hogy minden krétai hazug?..)

Kijelentéseik bizonyítására azonban a Kossuth Lajos téren, a Göncz Árpád eleni tüntetésről készült tévéfelvételek meghamisításán, az általuk megrende-zett Szabó Albert-féle színjátékokon, majd egy tüntetésen a Dávid-csillagos lobogó elégetésén és megtaposásán kí-vül, egyetlen esetet sem tudnak felmu-tatni, amely népünk antiszemita voltát bizonyítaná. Ám ha valaki villamoson, metrón vagy autóbuszon egy rajtakapott potyautas láttán emlékeiből felidézve félhangosan eldúdolja azt a régi slágert, hogy „negyvenhatos sárga villamoson kalauz az anyósom”, azt kódolt antisze-mitizmusnak minősítik. (Mert ők tud-ják, hogy mit gondolunk.) Antiszemita megbélyegzésünk annál inkább is gyalá-zatos, mert népünk sohasem a vallása, fajtája, hanem emberi minősége szerint ítél meg másokat. Ezt tapasztalhatnák, ha elővonnék Martin Gilbert *Zsidó tör-ténelmi atlasz* című munkáját (Gondolat Kiadó, Budapest, 1991). Abból megtud-hatnák, a középkort követően is Euró-pában mindenütt voltak zsidóellenes pogromok, megmozdulások, kivéve ha-zánkat. Ugyancsak Európában 51 vér-vádper volt – közöttük négy Angliában –, amelyek következményeként a vád-

lottak többségét elítélték és velük pár-huzamosan zsidók elleni zavargások törtek ki. Hazánkban egy volt, de az is fel-mentéssel végződött. És az ezeröt-száz-as évek elejétől kezdve hol volt először rabbiképző főiskola? Más forrásokból azt is megtudhatnák, hogy a tizenkilence-dik-huszedik század fordulóján, bántat-lanul és akadályok nélkül, milyen szá-mban vándoroltak hazánkba a pogromok elől menekülő galíciai és orosz zsidók.

Azután újra elővették az ENSZ állás-foglalásával kizárt „bűnös nép” vádját is. Ezzel összefüggésben ugyancsak Martin Gilbert munkájából meglepően érdekes dolgok derülnek ki. Megtudhatjuk: az 1930-as évek elején Párizsban és Lon-donban is zajlottak a hitleri náciizmushoz hasonló zavargások. Miközben nálunk betiltották a nyilaskeresztes pártot, veze-tőjét pedig börtönbe zárták. Azt is meg-tudhatjuk, hogy az emberiséget kizár-va, milyen indokkal, mely népek szabtak kvótákat a náciizmus elől menekülő be-vándorlásának megakadályozására. Majd azt is, hogy két év különbséggel kétszer is kik zárkóztak el a svédek által előkészít-tett húsz-húszezer zsidó gyermek meg-mentése elől. És a Közel-Keleten kik nem engedték kikötni, majd kik lőtték szét a nyílt tengeren horgonyzó, mintegy hétszáz zsidó gyermeket menekítő hajót? Számba vehetjük azt is, hogy hol, mikor, kik, kiknek a közreműködésével és ho-gyan pusztították el a cseh, lengyel, a nyugat-európai, különösen pedig a szlo-

vákiai és romániai zsidókat, és hogy ha-zánkban mikor, milyen körülmények kö-zött kezdődött el zsidó honfitársaink el-hurcolása. A szövetséges hatalmak kora-beli sajtójából megtudhatják: Európában a náciizmus elől menekülő százazernyi zsi-dó Magyarországon talált menedéket, ahol az utolsó időkig biztonságban vol-tak. E helyzet megteremtésében pedig hazánk politikai és zsidó honfitársaink legfőbb vezetői közvetlenül együttmű-ködtek. Zsidó honfitársaink és a mene-kültek elhurcolása csak hazánk német megszállása, szuverenitásunk elvesztése után, a megszálló erők parancsára és irá-nyításával s a melléjük szegődött, né-pünket bemocskoló árulók együttműkö-désével csak 1944 közepe táján kezdő-dött. De tudta-e népünk, és tudták-e zsi-dó honfitársaink, hogy hova vezet az út-juk? Nem tudták. Az igazság csak 1944 nyarán derült ki, amikor két cseh zsidó deportált megszökött a birkenau-i-auschwitzi lágerből, és Zsolnán jegyző-könyvbe mondta a koncentrációs tábo-rokban zajló borzalmakat. Nincs is olyan emberi aljasság, amely végrehajtaná a parancsokat, és nincs olyan emberi gyá-vaság, amely egyetlen ellenálló tett nél-kül, engedelmeskedve menne az útján, ha tudná, hogy az hova vezet. És amikor az igazság kiderült, Horthy kormányzó a legveszélyesebb katonai és hírszerzési kö-rülmények között katonailag megszer-vezte és leállította zsidó honfitársaink további elhurcolását. Ennek követke-

Gréta öntetek: minőséggel az élen

1200g

csoki 430.-
eper 430.-
karamella 430.-
áfonya 480.-

600g

csoki 290.-
eper 290.-
karamella 290.-
áfonya 330.-

Göteborgs Food Budapest Rt.
H-1184 Budapest, Jegenye fasor 1-3.
Telefon/fax: 291-4369

**Kiválóan alkalmasak fagyaltokhoz,
gyümölcskelyhekhez, süteményekhez,
palacsintához, turmix italokhoz.**

ménye volt pl. Bakay altábornagy, Keresztes Fischer belügyminiszter elhurcolása, a kormányzó fiának elrablása, majd az ő sorsa. (Amelynek érdekessége, hogy öregkorában, portugáliai emigrációjában zsidó szervezetek gondoskodtak róla.)

Az e céljukat szolgáló hamis megbélyegzéseket és vádakokat csak egy szűk réteg akarja a magyarságra erőszakolni. Ennek szomorú következménye, hogy népünk és zsidó honfitársaink között egyre fokozódó és kölcsönös bizalmatlanságot gerjesztenek. Hatására, ahogyan a bolsevik időkben is, igaz barátságok bomlanak fel, nemes emberi kapcsolatok szűnnek meg. Gyanakodva fogadják egymás szellemi és érzelmi megnyilvánulásait.

Az eddigieken túl még hosszan sorolhatnánk azokat az írott és elektronikus sajtóban szüntelenül és módszeresen taglalt eseményeket, amelyek hazug szövegekre és magyarázatokra épülő eredendő célja: népünk megfélemlítése, elhallgattatása, hovatartozása és összetartozása tudatának, államalkotó jogainak és szerepének kizárása. Ennek tapasztalható következménye, hogy kisebb-nagyobb nyilvánosság előtt, ha valaki a magyarság mellett akar szólni, először körülnéz a környezetében, és még ha nem is észlel gyanús személyt közöttük, akkor is azzal kezd: „Nem akarok magyarkodni, de...” És ha ez az uszítás és szellemi terror tovább folytatódik, egy idő után még a kutyáknak is több joga lesz, mint a magyar embernek saját hazájában.

Oktatásunk és kultúránk romjain

Takargatott, de nyilvánvaló céljuknak megfelelően, sorra vették a hajdan világsők közé tartozó oktatási rendszerünket is. Hamis szövegekre épített magyarázatokkal elkezdték népünk amúgy is szűkös eszmei, szellemi és lelki erőforrásainak, a társadalmi tőkének szétzilálását, lezüllesztését. Napjainkban ennek folyamatát indította meg az első szocialista és liberális kormánykoalíció oktatási minisztere, aki már akkor kijelentette: az oktatásban is piaci viszonyokat kell teremteni. Ami azt jelenti: Akinek pénze van – legyen az bármilyen ökr –, megszerezhet valamilyen előnyöket biztosító okmányt. (Mint a bolsevik rendszerben a mi kutyánk kölykei.) Akinek nincs pénze – legyen az bármilyen zseni –, menjen a fenébe.

Ezzel összhangban nyilatkozott az akkori pénzügyminiszter is, aki – szabadon fogalmazva – kijelentette: Burundiban

nincsenek egyetemek, mégis jól megvannak. És elkezdődött: Mindenki tud az iskolabezárásokról, az általános iskolákban zajló zavaros eseményekről. A szabad iskolaválasztások megakadályozásának kezdeményezéseiről. A felsőoktatásban bevezetett tandíjakról, a diákszállások díjairól, a diákok utazási kedvezményeinek lefaragásáról és még mindazokról, amik a továbbtanulás lehetőségeit, az oktatás színvonalát csökkentik.

Ezek következményeként fokozatosan nő az írni-olvasni, az olvasott szöveget értelmezni alig tudók vagy nem tudók aránya. Csökken a felsőoktatásra jelentkezők száma, a felsőfokú végzettségük amúgy is alacsony szintű aránya. Tovább hígul nemzeti tőkénk minősége és mértéke. Miközben a tudásalapú társadalomról papolnak, amelyben elsőbbséget adnak a természettudományoknak. Mellettük háttérbe szorítják – és legszívesebben kizárnák – a humán tantárgyakat. Senki sem vitathatja a természettudományoknak az anyagi lét tárgyi feltételeinek megteremtésében betöltött szerepét és jelentőségét. Ám nagyon szomorú lenne, ha népünk életét és boldogulását csak a négyzetre emelés, a fénysebesség stb. képleteinek az ismerete határozná meg.

E lehangoló helyzetet tetézik az áruló értelmiségnek azok a sugallatai, melyeket kormánykörökben hangoztatnak is, miszerint ha nem lenne tandíj, az adófizetőknek kellene megfizetni az oktatás költségeit. Ez a szöveg annál is aljasabb, mert minden nép boldogulását, a most élőkét és most születőket is, eleve a társadalmi adottságait alkotó eszmei, szellemi és lelki erőforrásai (a társadalmi tőke) határozzák meg. Ennek a növeléséért – ha boldogulni akar – minden népnek, minden áldozat árán, mindent meg kell tennie. (Ahogyan azt a magyarság az első világháborút követően meg is tette.) Különösen érvényes ez népünkre most is, mert szűkülő természeti adottságaink mellett csak a társadalmi tőke sokrétűsége és széles körű elterjedése teremtheti meg boldogulásunk esélyét.

E bemutatottakkal összefüggésben mindenki végiggondolhatja: Ha ez így folytatódna, akkor milyen ismeretek birtokában, milyen széles körűen és sokrétűen, kik lennének az alkotói a tudásalapú társadalomnak? Annak révén kik boldogulhatnának, kik adnák és uralnák eszmei, szellemi és lelki erőforrásainkat, a társadalmi tőkét? Nem minden tehetséges gyermekünk, hanem csak azok gyermekei, akiknek pénzük van? És hol is tartunk a minden ember érvényesülé-

si lehetőségét meghatározó oktatás téren, a szüntelenül hangoztatott és legkedvencebb szövegeink, az „esélyegyenlőség” megteremtésében?

Ugyanígy szomorú képet kapunk, ha társadalmi tőkénk jelentős részét kitevő kultúránk helyzetét vesszük szemügyre. Egyértelműen tapasztalhatjuk, hogy a népünket eláruló értelmiség ezen a téren is céljának megfelelően teszi a dolgát. Mindenki tud a kultúra minden területére kiterjedő támogatások csökkentéséről, a támogatásokat, a különböző kitüntetések és díjakat elnyerők ismétlődő köréről. Néhány félrekihagyhatatlan zene- és képzőművész, film- és képzőművész és író kivételével (akiknek a nevét és alkotásait mindenki ismeri) e körbe csak azok juthatnak be, akik besúgásokkal, népünk elárulásával, meggyalázásával, lekezelésével stb. már letették vagy majd leteszik névjegyüket az ítések asztalára. Évtizedek óta az ő alkotásaikat tartják a szemünk előtt, ordítják a fülünkbe. Eközben mindenkit kirekesztenek, akik nem az ő dudájukat fújják.

Hasonlóan lehangoló helyzetet tapasztalhatunk, ha a magyarságban rejlő alkotóképességet szolgáló hivatott kutatások-fejlesztések támogatását vesszük szemügyre. Mindenki tudhatja, hogy e téren is a lemaradók közé tartozunk. Ezt tetézte a volt gazdasági miniszter kijelentése, aki a kutatások támogatását – legszívesebben – megszüntette volna, mondván, hogy azoknak nincs közvetlen haszna.

Mindenki végiggondolhatja, hogy az oktatás, a kultúra, a kutatás-fejlesztés területén tapasztalható helyzet népünk eszmei, szellemi, történelmi és mindennapi élete síkján, létének és megmaradásának jövőjében hova vezet. (A futószalagok működtetéséhez, a gombok nyomogatásához, a karok mozgatásához nem kell sem tudás, sem lélek.)

Erkölcsei mélyrepülés

Takargatott, de nyilvánvaló céljukat szolgálják azok a népünk fokozatos szétveréséhez, egymás elleni uszításához vezető aljas szövegek és törvényekbe foglalt szabályok is, amelyek szerint: Minden nő szabadon rendelkezik a testével (annak adja oda vagy el, akinek akarja). Minden nő korlátozások nélkül eltarthatja testéből megfogant magzatát (abortusz). Minden tizenhét év feletti nő meddővé teheti magát. Ezzel megindították azt a folyamatot, amely népünk fokozatos erkölcsi züllesztéséhez, a családok

teljes szétveréséhez, s mindezek következményeként öngyilkos halálához vezet.

Népünk örök íratlan törvényei szerint a családon belül – mondhatni – matriarchális szerepe volt a nőknek (amelynek tényeit az előzőekben már bemutattuk). Mellettük a férj felelőssége volt a család anyagi boldogulása feltételeinek megteremtése. A nők munkába kényszerítésével a férjeknek ez a felelőssége fokozatosan fellazult, egy része a nőkre, a feleségekre hárult. Ezzel párhuzamosan a hamis szólások hatására fellazult a nőknek a családban betöltött szerepe, s az a kölcsönös hűség is, amely a házaspárokat – népünk megfogalmazása szerint – testben és lélekben eggyé válva összekötötte. Ennek következményeként a múlt időkhöz viszonyítva, drámaian csökkent a házasságkötések és többszörösére növekedett a válások száma. De ezzel nem elégedtek meg. A családalapítások megelőzésére megkerülhetővé tették az anyakönyvvezető előtt törvényesen megkötött, a templomban esküvel megerősített házasság felelősségre és hűségre kötelező jogi és erkölcsi szabályait. Élettársi kapcsolat címén és társadalmilag elfogadtatva, szabad utat nyitottak a férfiak és nők minden kötelezettség nélküli együttéléséhez. Az így létrejött viszonyt bármelyik fél minden hivatalos hercehurca nélkül felbonthatja és indoklás nélkül más nő vagy más férfi ágyába költözhet. E helyzet kialakulásában döntő mértékben közrejátszott a freudi handabandák szellemében (amelyekről már többszörösen bebizonyították, hogy semmi közük a tudományhoz), hogy a férfi és a nő testben és lélekben eggyé váló, a nemzés, a fogantatás transzcendens csodáját átélő szerelmét a szexuális gyönyörök mélyére süllyesztették. Idézzük csak fel, hogy a bulvárlapokban, a televízióban, a mozikban – az aktust is bemutatva – milyen mértékben szerepel a szexualitás. Az egymáshoz közeledő párok már nem is olyan semmitmondó szavakkal vallják meg érzelmeiket, hogy „szeretlek”, hanem „szükségem van rád” (mint a WC-papírra vagy cipőfűzőre). A házastársak sem azt mondják, hogy „szeretjük egymást”, hanem „fontosak vagyunk egymás számára”. Egy lánynak pedig elég azt susogni a fülébe, hogy „jó vagy nálam”, és már ugrik is az ágyba. A házasságok, az élettársi kapcsolatok felbomlásának eredményeként mára több mint négyszázezer az egy családfős családok száma, és ugyancsak több mint négyszázezer a magányosan élő nők száma. Az apa vagy anya nélkül felnövő

gyerekek olyan szellemi és érzelmi élményektől esnek el, amelyek későbbi életszemléletüket és sorsukat eleve meghatározzák.

Ezen egyoldalú helyzetet tetézi a kis-korúak, a gyermekek védelmére hozott törvények hamis és álságos szólásokkal kísért szüntelen hangoztatása. Ezzel, egyedeire szétverő céljuknak megfelelően, már nemcsak a házastársakat, hanem a gyerekeiket is a szüleik, a tanítók ellen uszítják. Mindezek következménye a gyilkosságokig is eljutó fiatalok bűnözés drámai növekedése, az iskoláskorúak körében a kábítószer fogyasztása, a nemi betegségek terjedése. Ennek számon kérhető felelősségét azonban a szülők, a tanítók nyakába varrják, akiknek a gyermekek megfigyelmezésére – mondhatni – semmilyen eszközük sincs.

E tapasztalható, de hivatalos adatokkal is bizonyított folyamatok és tények tragikus következménye a magyarság létét és megmaradását egyre veszélyesebben fenyegető népesedési helyzetünk alakulása. Mindenki tudhat a nemzetgyilkosságnak is nevezhető abortuszok számának növekedéséről, az egygyermekes vagy gyermektelen családokról, s mindezek következményeként: népünk lélekszámának csökkenéséről, elöregedéséről. És ha ez tovább folytatódik, majd beválik Herder jóslata, aki szerint – szabadon fogalmazva – az olyan kis népek, mint a magyarok, örökre eltűnnek a történelem színpadáról.

E szomorú helyzet mögött azonban meghúzódik egy torokszorító tény. Nemzetközi intézmények kutatást végeztek az Egyenlítőnél északra élő fehér, keresztény, szülőképes nők körében. Azt kutatták, hogy az e körbe tartozó nők milyen arányban szeretnék gyermeket szülni. Az eredmény megdöbbentő volt. Az egyes országokban ez az arány 30-40 százalék között mozgott. Ezzel szemben az Isten áldotta magyar nők 84 százaléka szeretne gyermeket szülni. És akkor miért nem szülnék? Az okok nagy részét az előbbiekben már bemutattuk, amelyek mellé még a közgazdaságtan klasszikusait is idézzük, miszerint: a munkabéreknek nemcsak a munkás mindennapi megélhetési, hanem a munkaerő-utánpótlás (gyermekszülés, felnevelés, iskolázás) költségeit is tartalmaznia kell. A multik által fizetett bérek tartalmazták ezeket a költségeket? És ha nem, akkor kinek a kötelessége lenne? Mindenki megfogalmazhatja az erre választ adó feleletet.

Tragikus demográfiai helyzetünket fokozza a trianoni ítélet folytán határainkon kívül rekedt, teljes népességünknek hozzávetőlegesen egyötödét kitevő, magyarságához hűen ragaszkodó kisebbség sorsa. Népünknek ezt az idegen uralom alá kényszerített kisebbségét, a második világháborút követően, a hatalmon lévők – számukra nagyon is érthető okok miatt – következetesen megtagadják, magukra hagyják. Ennek tragikus tényéhez mindenki felidézheti a miniszterelnök álnokságát, aki nyilvános események során szívre tett kézzel hallgatja a *Himnusz*t vagy a *Szózat*ot, de a határainkon kívül rekedt kisebbségünktől hamis handabandával megtagadta a kettős állampolgárságot. Eközben a politikusok azt latolgatják, hogy az elmaradt születések okán keletkező munkaerőhiány pótlására egymillió bevándorlónak kell szabad utat nyitni. Kérdés csak az, hogy mely nép köréből válasszák ki a bevándorlókat. Nem kell hivatkoznunk azokra az írásokra, amelyek e jelenségek történelmi következményeit taglalják (F. Fukuyama, S. P. Huntington, P. J. Bushana).

Természetes ésszel is mindenki végiggondolhatja a magyarság önkéntes kihálásának és a bevándorlásoknak a következményeit. És akkor ki lesz az államalkotó nép? És kik fognak uralkodni felette?

Egészségünk ügye

Tragikus népesedési helyzetünk és jövőnk alakulásában jelentős szerepe van népünk egészségi állapotának, egészségét ápoló és annak költségeit fedező biztosítási rendszerének. Mindenki tudja, hogy hazánk lakosságának életkora – és abban különösen a férfiaké – a nemzetközi rangsorban bizony nagyon hátul kullog. Ezek következményeit csökkentheti, a lakosság életkorát növelheti a céltudatosan szervezett és működtetett egészségügyi rendszer, amely eddig, valamilyen eredménnyel, de egész népünkre kiterjedően működött. Most, egészségügyi reform címén, ezt is sorra vették, amelynek kezdeti következményeként orvosi rendelőket, gyógyszerárakat, kórházi osztályokat, kórházakat, mentőállomásokat szüntettek meg, zártak be. Párhuzamosan, a piaci viszonyok megteremtésére hivatkozva és törvényekbe is foglalva, elkezdték a több-biztosítós rendszer létrehozását. Ennek egészségügyi, jogi és gazdasági következményei ma még kiszámíthatatlanok.

E beláthatatlanságok hátterében

azonban vannak olyan tények, amelyeket mindenki számba vehet, de amelyekről eddig bölcsen hallgattak. Nevezetesen azt, hogy minden ember munkába lépésének első pillanatától kezdve, fizetésének meghatározott százalékát előre és folyamatosan befizette és befizeti, az előre nem látható, de bekövetkező betegségeinek gyógyítási költségeire. Ez az előre befizetett összeg a kommunista rendszerben minden ember fizetésének 18 százaléka volt. És aki negyven év munkában töltött év után ment nyugdíjba, az addig 7,3 évi fizetését fizette be egészségbiztosításra, ami kamatos kamatok nélkül is tetemes összeg. Bárki kiszámíthatja, hogy élete során hányszor, mennyi ideig volt betegállományban, feküdt kórházban, vásárolt gyógyszereket, s annak költségei – beleszámítva gyermekei születésének egészségügyi költségeit is – kimerítik-e a befizetett összeget. Számításba kell venni azt is, hogy a több-biztosítós rendszerbe belépő biztosítótársaságok elsősorban majd a maguk hasznát tartják szem előtt. És akkor ki, milyen minőségű és mértékű betegellátásban részesülhet? Biztos, hogy csak olyanban és annyiban, amely a legkisebb költségekkel jár. Mivel azonban a folyamatok még nincsenek lezárva, a jövőt illetően nem akarunk semmilyen következtetést levonni. Csak gyanúnk van: a több-biztosítós rendszer működésének célja nem népünk egészségügyi helyzetének gyökeres javítása, hanem elsősorban a biztosítótársaságok hasznának növelése.

Előőrülni a föld színéről

Ezek után térjünk vissza egy sunyi módon aljas, de céltudatosan irányított folyamatra: a kommunisták által megindított falurombolásokra. Népünk jelentős hányada kisebb-nagyobb falvakban, pár száz lélekszámú kistelepelepeleken éli életét. Ők konyhakertjeikben, néhány hektárnyi földjeiken megtermelik azokat az alapanyagokat, felnevelik, eltartják azokat az állatokat, amelyek élelmezésükhöz szükségesek. A többleteket pedig a helybeli vagy valamelyik piacon értékesítik. Mellettük a lakosok más része, naponként ingázóként, valamelyik közeli vagy távolabbi helységben vállal fizikai vagy szellemi munkát. E kistelepelepek lakói között természetes módon és közvetlenül létrejött eszmei, szellemi és lelki közösségek alakultak ki. Közöttük mindig voltak s vannak olyan köztisztviselőben álló személyek, kiknek a szavára adnak, aki-

ket példaképüknek tekintenek, s akik összefogó erőt jelentenek. Ennek okán közösségeikkel együtt a hatalom útjában voltak és vannak.

A kommunista rendszer után még megmaradt vasúti szárnyvonalak, postahivatalok, az iskolák, az orvosi rendelők és gyógyszertárak megszüntetésével az e kistelepelepeleken élők boldogulásuk alapvető feltételeitől, az utazás, a szállítás, az egyenlő esélyeitől megfosztva majd fokozatosan megválnak lakóhelyüktől. Városokba költöznek, ahol hova- és összetartozásuk tudatának minden gyökerétől megfosztva, bárhova terelhető réteggé válnak.

A hátramaradottak pedig fokozatosan előregednek, majd kihálnak. Kertjeiket, földjeiket a városokba költözők és kihálók vagy fillérékért eladják, vagy évjáradékért az államra hagyják. És akkor mi lesz ezeknek a földeknek és az azokat elhagyó népességnek a sorsa? A következőket bárki végiggondolhatja.

Summázat

Munkánk során Mohácsról kezdve a mindenkori értelmiség szerepére vezetünk vissza azokat a történelmi eseményeket, amelyek népünknek a kiegyezésig tartó tragikus sorsához, utána tudományos és politikai kiemelkedéséhez, majd a második világháborút követően máig tartó, minden megelőzőnél szomorúbb helyzetéhez vezettek.

Az értelmiség szerepét illetően az elmélyült történészek megállapítására hivatkoztunk. Ennek helytállóságát bizonyítják napjainkban a földön egyre szélesebb körben és egyre gyakrabban elhangzó, az írástudók felelősségét, az írástudók árulását számon kérő megnyilvánulások.

E számonkérhetőség fonalán vettük sorra azokat a tragikus eseményeket, amelyek a kommunista parancsuralmi rendszer megteremtésétől kezdődően napjainkig bekövetkeztek. Felidézünk, hogy a fizikai és szellemi terrorral megsemmisített, megfélemlített és hallgatásra kényszerített népünkhöz hű értelmiség helyébe a magyarság fölé először a kommunista rendszer kinevezett, majd az ún. rendszerváltás után a magukat kinevező értelmiségiek kerekedtek. Ezek az értelmiségiek kezdetben egy megnevezett (szovjet), majd egy anonim külső hatalom szolgálatába szegődve és kizárólag a maguk érdekében, életük minden síkján elárulták népünket. Kizárólagos céljuk az ország feletti korlátlan uralmuk

megteremtése és fenntartása. Ennek érdekében népünket megfosztották nemcsak mindennapi, hanem jövőjének, létének és megmaradásának, hova- és összetartozása tudatának minden eszmei, szellemi és lelki fogódzójától. A saját akarat szerinti anyagi boldogulása megteremtésének minden lehetőségétől. Bemutattuk azokat a tragikus folyamatokat, amelyek a magyarság öngyilkos kihalásához, nemzeti és történelmi szerepének megszűnéséhez vezethetnek.

Ezek az értelmiségiek, különböző világmegegáltó eszmékre és elvekre hivatkozva, de hitetlenül, csak a maguk érdekei szerint törtek és törnek népünkre. Hitetlenségüket bizonyítják azok a történelmi események, amelyek során a nyilasokból kommunisták lettek. 1956-ban – ahogyan azt már bemutattuk – egy-két gyilkos kivételével, a legkisebb ellenállás nélkül szétfutottak, majd hazatéréssel és a népünket gyilkoló fegyveres erők mögé bújva és hamis elveiket újra mellveregetően hangoztatva visszazivárogtak. Az 1980-as évek végén érezték a rájuk váró a „tetszetek volna forradalmat csinálni” éledő indulataiban rejlő veszélyeket, amelynek kivédésére kommunistából egyszerre kapitalistává, liberálissá váltak. És ha a sors úgy hozná, újra kommunistává vedlenének vissza. Viselkedésük – néhány kivételtől eltekintve – nem a Saul-Paul példa. Ők nem a damaszkuszi utat járják. Nem lélekből, hanem érdekből és képmutatón forgatják köpönyegeiket.

Minden erkölcsi gátlás nélküli magatartásukkal az emberi tisztesség és méltóság mércéje szerint ők oly kicsinyek, mint aki azt tanácsolja népünknek, hogy tanuljunk meg kicsiknek lenni.

Végtelenül szomorú lenne, ha népünk olyan kicsivé is válnék, mint az, aki ezt ajánlja nekünk.

